

ISSN: 2241-6218

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2021 # No 90

Ιδιοκτησία - Διεύθυνση: "Οι Φίλοι του Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου", Κωλέττη 17, ΤΚ. 10681, Αθήνα, τηλ.: 210 68 11 424, fax: 210 6857841 email: filoidromokaiteiou@gmail.com

**ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ
Για να με θυμάστε!**Του Καπ. Κώστα
Μιχ. Φράγκου

σελ. 2

**Μηνύματα Ολυμπιακών
και Παραολυμπιακών
Αγώνων**Του ομότιμου Καθηγητού
Λαυρεντίου Γ. Δελλασούδα

σελ. 3

**Διδάσκαλοι στη ροή
της ιστορίας**Της Μαρίας Ελευθερίας
Γιατράκου

σελ. 5

**Κοινά χαρακτηριστικά στις
περιπτώσεις αυτοκτονιών**

Της Μαρίας Φράγκου

**Σεξουαλική παρενόχληση:
Γιατί τώρα;**

Της Ίλια Θεοτοκά

σελ. 7

Στοιχεία βαρβαρότητας**Μήνυμα Προέδρου**

Αγαπητές φίλες και φίλοι.

Πέρασε κι αυτό το καλοκαίρι πάντα με τον φόβο της φοβερής πανδημίας που έπληξε την ανθρωπότητα, αλλά γενικά ήταν ένα καλό και ήρεμο καλοκαίρι.

Οι γείτονες οι Τούρκοι ησύχασαν κάπως και εκτός από τα ψαροκάικα και τους λίγους μετανάστες που κατάφεραν να εισχωρήσουν στα νησιά μας, ενόχλησαν μόνο τους ακτοφύλακες, και το λιμενικό, που άγρυπνοι μέρα και νύχτα, έτρεχαν να τους μαζεύουν τους διασκορπισμένους στα διάφορα χωριά, όσους κατάφεραν να εισχωρήσουν

στα εδάφη μας.

Είναι λυπηρό να μην μπορούμε να έχουμε μια καλή γειτονία, αλλά έναν εχθρό δίπλα μας... Έναν εχθρό με στοιχεία βαρβαρότητας που τα εκπέμπει, γύρω μας με κάθε τρόπο.

Προσπαθούν να καταστρέψουν την Αγία Σοφία ένα παγκόσμιο μνημείο όπως κατάντησαν την Παλμύρα, αφού η θρησκεία τους διδάσκει την καταστροφή όσων δεν είναι πιστοί σε αυτήν. Τα ήθη λοιπόν και έθιμα τους είναι βάρβαρα, αφού καταπατούν το δικαίωμα του άλλου να έχει ελευθερία στα πιστεύω του.

Λένε πως είναι παράδοσή τους όλα αυτά, ναι αλλά αν μια παράδοση έχει στοιχεία βαρβαρότητας δεν είναι παράδοση αλλά βαρβαρότητα, αν μια θρησκεία έχει στοιχεία βαρβαρότητας δεν είναι θρησκεία αλλά βαρβαρότητα.

Έτσι μπορούμε με αυτόν τον τρόπο να δούμε ότι η βαρβαρότητα μπορεί να λειτουργήσει ως κριτήριο αφού είναι εχθρός της ανθρωπότητας.

Έτσι αν μια παράδοση ή μια θρησκεία πληγώνει την ανθρωπότητα δεν μπορούμε να την αποδεχτούμε.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να συμβιβαστούμε με συστήματα που καταπατούν ανοικτά όχι μόνο τα ανθρώπινα δικαιώματα αλλά και τα μελλοντικά δικαιώματα της ανθρωπότητας.

Συχνά η παράδοση και η θρησκεία, παρουσιάζονται ως οντότητες που δεν πρέπει να αγγίζονται. Αν όμως έχει εξελιχτεί η ηθική, όπως το έκανε και η βοηθητική λόγω επιστήμης, τότε μπορούμε να εξετάσουμε την αξία της παράδοσης ή της θρησκείας, σε σχέση με την εξέλιξη του ανθρώπου μέσα στο κοινωνικό γίνεσθαι, αλλά και μετά όταν βλέπουμε τα αποτελέσματα αυτής της βάρβαρης πράξης.

Δεν είναι λοιπόν θέμα εθνικό που πρέπει να λύσει κάθε κράτος, αλλά διαδικασία, που πρέπει να σέβεται την ανθρωπότητα. Αλλιώς ο Ναζισμός, ο Κουμμουνισμός, ο Κεμαλισμός θα είχαν γίνει θρησκείες και παραδόσεις.

Πρέπει λοιπόν πάντα να θυμόμαστε, ότι είναι θρησκείες και παραδόσεις βαρβαρότητας και τίποτε άλλο.

Ίσως όμως να κρύβονται πίσω από αυτά συμφέροντα πολιτικά που ποδοπατούν κάθε δικαίωμα του άλλου όταν θέλουν να κερδοσκοπήσουν, και να εκμεταλλευτούν καταστάσεις. Η θρησκεία η δική μας διδάσκει την αγάπη, την προστασία των δικαιωμάτων του άλλου, την αλληλεγγύη, την συγχώρεση.

Ας προσευχηθούμε λοιπόν στον Θεό που πιστεύουμε, να φωτίσει την ανθρωπότητα για το καλό όλων, και είτε ο Παντοδύναμος Θεός να εισακούσει αυτές τις προσευχές και να σώσει τον κόσμο;

Εύχομαι σε όλους κάθε υγεία και χαρά και καλό και ευλογημένο χειμώνα.

Ειλικρινά με αγάπη
Ανδρονίκη [Νίκη] ΣκαρβέληΣΩΜΑΤΕΙΟ «ΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ»**ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ****ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ «ΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ»****Τρίτη 23 Νοεμβρίου 2021 και ώρα 5 μ.μ.
σε αίθουσα του Δήμου Φιλοθέης
(Π. Καλλιγιά 31, 152-37 Φιλοθέη)**

Σύμφωνα με το άρθρο 21 του καταστατικού, προσκαλούμε τα μέλη του Σωματείου μας «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ» στην ετήσια τακτική Γενική Συνέλευση, η οποία θα λάβει χώρα την **Τρίτη 23 Νοεμβρίου 2021 και ώρα 5 μ.μ. σε αίθουσα του Δήμου Φιλοθέης.**

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ

1. Εκλογή Προεδρείου Γ.Σ.
2. Διοικητικός και Οικονομικός απολογισμός οικονομικών ετών 19-2-2019 έως 22-11-2021
3. Έγκριση πεπραγμένων και διαχείρισης
4. Απαλλαγή Δ.Σ. από κάθε ευθύνη Διοικητική ή Διαχειριστική
5. Αρχαιρεσίες για ανάδειξη νέου Δ.Σ. και νέας εξελεγκτικής επιτροπής
6. Διάφορα θέματα - Προτάσεις μελών

Σε περίπτωση μη απαρτίας, καλούνται τα μέλη μας σε Επαναληπτική Γενική Συνέλευση, την ίδια ημέρα, στον ίδιο χώρο, μετά από μία ώρα,
δηλαδή Τρίτη 23 Νοεμβρίου και ώρα 6 μ.μ.

Για λόγους ασφαλείας θα τηρηθούν τα ενδεδειγμένα μέτρα προφύλαξης. Δικαίωμα εισόδου στην αίθουσα έχουν τα μέλη που είναι εφοδιασμένα με:

Α. Πιστοποιητικό εμβολιασμού ή**Β. Πιστοποιητικό νόσησης ή**

Γ. Βεβαίωση αρνητικού εργαστηριακού ελέγχου για κορωνοϊό COVID-19 με τη μέθοδο PCR που έχει διενεργηθεί εντός εβδομήντα δύο (72) ωρών πριν την είσοδο είτε ελέγχου ταχείας ανίχνευσης αντιγόνου κορωνοϊού COVID-19 (rapid test) εντός σαράντα οκτώ (48) ωρών πριν την είσοδο.

**Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΣΚΑΡΒΕΛΗ****Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΝΑΛΠΑΝΤΗΣ**

Την συνδρομή ή οποιαδήποτε οικονομική ενίσχυση προς το Σωματείο «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ» μπορείτε να καταθέσετε στον παρακάτω λογαριασμό: Eurobank: Αρ.λογ. 00260064940200183718/IBAN:GR6902600640000940200183718

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ Για να με θυμάστε!

Θαλασσινοί ορίζοντες - Ταξίδι στο παρελθόν

**Γράφει ο Καπ. Κώστας Μιχ. Φράγκος
Μέλος της Ενώσεως Ελλήνων Λογοτεχνών**

*Να σ' αγναντεύω, «ΘΑΛΑΣΣΑ» να μη χορταίνω στρωτή
και καταγάλανη και μέσα να πλουταίνω.*

Κώστας Βάρναλης

Γεννημένος στην Ναυτομάνα της Ελλάδας τα Καρδάμυλα, η ιστορία της ναυτικής μου ζωής γράφτηκε με κάθε ειλικρίνεια πάνω σε ένα άσπρο τσαλακωμένο χαρτί από τις φουρτούνες της θάλασσας που έζησα πάνω στα καράβια.

Θέλησα να καταγράψω ορισμένα γεγονότα, που «σημάδεψαν» αποφασιστικά τη ζωή μου, μια ζωή κυριολεκτικά μέσα στους πόντους και Ωκεανούς που αποτυπώθηκαν βαθιά μέσα στη μνήμη μου και έφτασε η κατάλληλη ώρα, σ' αυτά τα μεσά χρόνια της ωριμότητας, να έρθουν στην επιφάνεια.

Το ναυτικό γράψιμο όπως θα διαβάσετε, είναι σαν το σκαμπανέβασμα με τους διατοιχισμούς που κάνει το άφορτο πλοίο πάνω-κάτω στους μεγάλους κυματισμούς.

Γι' αυτό άλλοτε είναι άχρωμο και σκληρό, που ταιριάζει με την φουρτουνιασμένη θάλασσα και άλλοτε γλυκό, λογοτεχνικό με ρομαντισμό, που μας δείχνει το μαγευτικό τοπίο της γαληνεμένης θάλασσας την ημέρα και την νύχτα το υπέροχο θέαμα με τον φανταστικό έναστρο ουρανό.

Ο λόγος που έγραφα όλα αυτά τα χρόνια ήταν να τα διαβάζω με το πέρασμα του χρόνου προσπαθώντας να ξαναζήσω κάποιες «ευτυχίες» που πέρασα, αφού η γραφή διασώζει όσα έζησες. Νομίζω μάλιστα για να μάθεις τη ζωή σου πρέπει να τη διαβάσεις ο ίδιος όταν βρίσκεσαι σε ηρεμία και πλησιάζεις για το ταξίδι χωρίς επιστροφή.

Η απόφασή μου να με διαβάσουν ίσως κάποτε και άλλοι, δεν ήταν για να με θαυμάσουν ή να με κρίνουν ή και να εμπορευτώ τη ζωή μου, αλλά απλά νιώθοντας την υποχρέωση να γνωρίσουν τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου και οι γνωστοί μου αργότερα κάτι από τη ζωή μου, αν φυσικά θέλουν να μάθουν πως έζησα.

Εύχομαι να είναι λάθος οι προβλέψεις μου και να καταλάβουν ότι δεν ερχόμαστε στη ζωή για να κάνουμε ένα επάγγελμα κερδίζοντας χρήματα μέχρι να πεθάνουμε.

Η ζωή σε όλους μας δίνει τόσες πηγές ευτυχίας που πρέπει να τις νιώσουμε αντλώντας όσες φυσιολογικές και σωστές χαρές μπορεί να μας προσφέρει.

Νομίζω ότι στη ζωή μας θα πρέπει να αφήσουμε κάτι πίσω μας, έστω και ασήμαντο, ιδιαίτερα όταν πιστεύουμε ότι μπορεί να είναι μια προσφορά για τις επόμενες γενιές. Άλλωστε πιστεύω ότι η ζωή όλων μας έχει πάντα κάποια ενδιαφέροντα για τους άλλους, φθάνει να λείει αλήθειες.

Παράλληλα το έκανα για να θυμάμαι όσα πέρασα από αμούστακο παιδί μέχρι το τέλος της ναυτικής μου καριέρας, και να τα ανακαλώ όταν πια πάψει να με βοηθά η μνήμη.

Στο κάτω, κάτω ασχολήθηκα γιατί αγαπούσα τη Θάλασσα και το γράψιμο, ήθελα να ζωγραφίζω πάνω στο χαρτί.

Σε όλα αυτά με βοήθησαν γιατί είχα την τύχη από νέος να γνωρίσω αξιόλογους και σημαντικούς στη ζωή μου ανθρώπους που με σπρώξαν σε αυτά που μου άρεσαν. Στο γράψιμο προβληματίζεσαι γιατί δεν ξέρεις πως να αρχίσεις και μετά πως να περιγράψεις ένα περιστατικό με σαφήνεια, δεν παύει όμως να σου είναι μια μυστική συντροφιά, ίσως και μια ερωμένη χωρίς να τη ξέρει κανείς και όσο προχωρείς ξαναβλέπεις ευχάριστα τη ζωή σου κι αν ακόμα αυτή είναι γεμάτη βάσανα και πίκρα.

Ο πόλεμος της ηδονής να προχωρήσεις για να θυμηθείς ή να διαβάσεις κι' άλλα, που οπωσδήποτε κάποια περιστατικά σου ξεφεύγουν, ενώ εσύ νομίζεις ότι έχεις ήδη ολοκληρώσει. Έτσι γίνεται ένας αγώνας αλλά και μια απόλαυση. Για να γράψεις πρέπει να έχεις ταξιδεύσει, να διαβάσεις δυνατούς συγγραφείς και να δεις και να ακούσεις πολλούς ανθρώπους.

Δεν πρόσθεσα τίποτα σε όσα γράφω, αλλά μπορώ να πω δεν κατόρθωσα να τα γράψω όλα όσα είδαν τα μάτια μου και άκουσαν τα αυτιά μου, πάνω στα καράβια και στα διάφορα λιμάνια του κόσμου.

Απέφευγα όσο μπορούσα ονόματα και περιγραφές προσώπων, ώστε να είναι κάτι πιο γενικό, αφού είναι γνωστό ότι πάντα κάποια μυστικά με καλές ή και κακές αναμνήσεις τα θάβουμε στα βάθη της ψυχής μας.

Το επάγγελμα του ναυτικού είναι σκληρός βιοπορισμός, ένα ταξίδι στους πόντους και τους ωκεανούς, που παραμένει πάντα δύσκολο και επικίνδυνο, τραχύ και πικρό είναι μια περιπλάνηση στην υδρόγειο χωρίς εξάντα, που γίνεται με κόπο, πόνο και δάκρυ. Και στο τέλος τα μόνα που μένουν είναι οι αναμνήσεις, οι γνώσεις και η πείρα της ωριμότητας μαζί με τα αρθριτικά της αρμύρας.

Η επιστροφή στη Πατρίδα είναι γλυκιά κοντά στην οικογένεια, για μόνιμο αγκυροβόλιο ψυχής και σώματος του ναυτικού. Μας μένει ακόμη για να θυμόμαστε την ομορφιά και την μαγεία της θάλασσας που δεν μπορεί να γραφτεί από άνθρωπο που η φύση δεν τον προίκισε με ποίηση, και που δυστυχώς εγώ δεν είμαι ένας απ' αυτούς.

Οι μικρές και αγνές κοινωνίες στα καράβια, όπου έχεις ζήσει, έστω και μόνο σε δέκα απ' αυτά, συναναστράφηκες τουλάχιστον τριακόσιους φίλους και έζησες τους χαρα-

κτήρες τους. Πόσα θα μπορούσες να γράψεις για τον καθέναν απ' αυτούς κι' αυτοί για σένα!

Όλοι μας, νομίζω ζήσαμε τόσες εναλλαγές στη ζωή της θάλασσας με κινδύνους, περιπέτειες, ελλείψεις, αγάπες και ελευθερίες.

Ζήσαμε με τον κίνδυνο της θάλασσας ίσως και της γυναίκας, αλλά γαληνεύαμε με την ανατολή του ηλίου που έσμιγε με χιλιάδες παιχνιδίσματα πάνω στα καταγάλανα νερά, η τη ζεστασιά μιας αγκαλιάς κάποιας γυναίκας που πραγματικά αγαπήσαμε.

Ποτέ δεν ξεχνιούνται οι δύσεις και ανατολές πάνω στην καθρεπτίζουσα «υγρή ελεύση», το ψάξιμο και το μέτρημα με τον εξάντα της γωνιάς των αστεριών του Πολικού και του Rigel τις αυγές και τα σούρουπα, για να πούμε αργότερα ότι κάπου εδώ βρισκόμαστε!

Όλα αυτά μου θύμισαν κάποιους στοίχους του Νίκου Καββαδία: «Στα πολυνήσια ύστερα και πάλι στις Αζόρες ατέλειωτα ξανά τα πήγαιν' έλα».

Νομίζω ότι το βιβλίο της ζωής μας και ιδιαίτερα όταν εκείνη η ζωή ήταν εκείνη η ζωή της θάλασσας και της αγάπης, τότε η επιστροφή στο παρελθόν γίνεται η πιο ευχάριστη ενασχόλησή και ιδιαίτερα στις όμορφες μνήμες.

Άλλωστε για μένα η αγάπη, όποια αγάπη, είναι η ομορφιά της ζωής, η ομορφιά της ζωής είναι η αγάπη μιας γυναίκας

Η αγάπη μιας γυναίκας η ολοκλήρωση της ευτυχίας,

Η ολοκλήρωση της ευτυχίας είναι η απόλαυση της φύσης και της θάλασσας,

Η απόλαυση της φύσης και της θάλασσας είναι η ποίηση,

Η ποίηση είναι η θάλασσα και η ομορφιά μιας σμιλεμένης από ομορφιά γυναικείας ψυχής.

Τότε όπου κι αν είναι γίνεται σκιά σου, τρέχει δίπλα σου, όπου κι αν κοιμηθείς έρχεται στα όνειρά σου.

Νομίζω ότι ο Ελύτης έφυγε ευτυχισμένος, αφού ο Θεός του χάρισε τη δύναμη να μπορεί να υμνεί τη θάλασσα με όλη του την αγάπη, μαγεμένος απ' αυτήν γράφει στο μικρό Ναυτίλο:

«Πουθενά δεν ένιωσα τη ζωή μου τόσο δικαιωμένη, όσο πάνω στη γέφυρα ενός πλοίου.»

Για μένα κάθε καράβι είναι και μία άλλη ζωή, αφού συνεχίζεις να ωριμάζεις, έχεις ένα σωρό εναλλαγές, εξερευνάς, ερωτεύεσαι σαν παιδί, προγραμματίζεις και έχεις στόχους.

Γράφοντας για τη ζωή μου νοιώθω, ας πούμε σαν να ζητάω κάποιες συγγνώμες από ανθρώπους που ίσως να πείραξα, αλλά στο κάτω κάτω τα γράφω για να μη τα πάρω μαζί μου.

Σήμερα η ζωή στα καράβια έχει αλλάξει τόσο πολύ όσο και ο κόσμος μας. Όμως εγώ πρέπει να πω ότι λατρεύω παθολογικά την παράδοση, όπου παρόλο η ζωή μας ήταν πιο σκληρή και πιο επικίνδυνη, όμως υπήρχε πιο ανθρωπιά και ναυτοσύνη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

«Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος, όχι μόνο για την καριέρα που επέτυχα αλλά κυρίως για την αναγνώριση και την αγάπη που μου έδειξε ο κόσμος από τη στιγμή που αποφάσισα να αποστρατευθώ από τη ναυτιλία».

Είναι πολύ όμορφο το συναίσθημα ότι πολλοί άνθρωποι που με γνώρισαν, με αγάπησαν όπως αγάπησα και εγώ τη θάλασσα και το επάγγελμά μου».

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Κι αν το γαλάζιο ξεθώριαζε στα γεροντικά μάτια μας
ποτέ δεν σταματήσαμε ν' αγναντεύουμε τη θάλασσα
με τη νοσταλγία του γλάρου.

Πάντα βλέπουμε το κύμα να φέρνει
και να παρασέρνει μαζί του

παλιές αναμνήσεις στα λιμάνια και πελάγη.

Πάντα οι φάροι και τ' αστέρια προσανατολίζουν τα αισθήματά μας

Κι αν κάποτε ο Ποσειδώνας μας θύμωσε
είναι γιατί γυρίσαμε το βλέμμα αλλού,
και όχι γιατί τον ξεχάσαμε.

Υ.Γ. « Ο άνθρωπος της θάλασσας κρατάει όλες
τις μνήμες από το παρελθόν μέσα του »

Μηνύματα Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων

Ομοιότητες και διαφορές

Του ομότιμου Καθηγητού Λαυρεντίου Γ. Δελλασούδα
τ. Ειδικού Γραμματέα τού Σώματος Ομοτίμων Καθηγητών
ΕΚΠΑ, π. Προέδρου του Τμήματος Φιλοσοφίας,
Παιδαγωγικής, Ψυχολογίας και του Ενιαίου
Συλλόγου ΔΕΠ Φιλοσοφικής Σχολής

Αγαπητή κυρία Πρόεδρε,
Επειδή το έργο του Σωματείου σας “Οι Φίλοι του Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου” εκφράζει την καθημερινή έμπρακτη εφαρμογή τού κοινωνικού μηνύματος της Αναλογικής Συμπληρωματικότητας, δηλαδή μιας Αρχής που μας ενέπνευσαν οι Παραολυμπιακοί Αγώνες τής Αθήνας το 2004, σας αποστέλλω το παρακάτω άρθρο υπό τον τίτλο: «Μηνύματα Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων. Ομοιότητες και διαφορές», αφενός μεν, διότι μέσω αυτού γίνεται αντιληπτή η αναγκαιότητα εφαρμογής τής Αρχής αυτής σε κάθε περίπτωση και, αφετέρου, λόγω επικαιρότητας του άρθρου.

Όπως γράφαμε προ καιρού, η Παιδεία αποτελεί το αξιακό καταληκτικό αποτέλεσμα μιας σειράς διαδικασιών, οι οποίες οδηγούν στη μορφοποίηση τής προσωπικότητας και του χαρακτήρα τού νέου ανθρώπου, ώστε η συμπεριφορά του να είναι κοινωνικά χρήσιμη υπακούοντας σε ιδεώδη και αξίες.

Και το μεν ιδεώδες είναι ο υπέρτατος σκοπός που επιδιώκει κάποιος να πραγματοποιήσει ή να υπερασπιστεί με ανιδιοτέλεια (π.χ. το ιδεώδες τής δημοκρατίας και το αθλητικό ιδεώδες), η δε αξία είναι το σύνολο των θετικών στοιχείων ή ιδιοτήτων που καθιστούν

κάτι ή κάποιον σημαντικό, σπουδαίο, ικανό, ευυπόληπτο (π.χ. η “αιδώς” [ντροπή] και η “δίκη” [δικαιοσύνη]) καθώς και άλλες αξίες (π.χ.η ανιδιοτέλεια και η ισότητα), με τον εφαρμοστικό όμως τρόπο που μας διδάσκει η περίπτωση του αθλητισμού των Προσώπων με Αναπηρία.

Α. Ο αθλητισμός γενικά

Συνοψίζοντας τα όσα ήδη σε κάθε ευκαιρία και με κάθε αφορμή έχουμε γράψει για τον αθλητισμό ως παράγοντα προώθησης κοινωνικών μηνυ-

μάτων και την συμβολή ορισμένων μεταβλητών στην ποιότητα ζωής των Προσώπων με Αναπηρία σημειώνουμε τα εξής.

Ο αθλητισμός γενικώς αποτελεί παράγοντα κοινωνικής αγωγής και μάλιστα επιτυγχάνει να επηρεάζει και να κατευθύνει, άμεσα ή έμμεσα, τόσο τον αθλούμενο και τον θεατή (ως άτομα ή μέλη ομάδας) όσο και τους παράγοντες που εμπλέκονται σ’ αυτόν ή τον χρησιμοποιούν. Έτσι κάθε αθλητικό γεγονός αποτελεί φύση και θέση πομπό μηνυμάτων και γενικά έχει ανθρωπαγωγική υπόσταση. Στο πλαίσιο αυτό διδάσκει διάφορες συμπεριφορές και ενέργειες και στέλνει μηνύματα (όχι πάντοτε θετικά ή θεμιτά [π.χ. εμπορευματοποίηση, ντόπινγκ]). Όμως το αθλητικό ιδεώδες είναι ένα και μόνο και κανείς δεν μπορεί να το αμφισβητήσει. Δηλαδή, το να αγωνίζεται ο αθλητής για τη νίκη, προτάσσοντας τον σεβασμό στον αντίπαλο, και την αρμονική ανάπτυξη σώματος και ψυχής.

Επ’ ευκαιρία λοιπόν των αγώνων ΤΟΚΙΟ 2020 θα αναφερθούμε στα ζητήματα αυτά στο πλαίσιο μιας γενικής συγκριτικής θεώρησης των ιδεωδών και των αξιών που εκπέμπουν τα μηνύματα των Ολυμπιακών και των Παραολυμπιακών Αγώνων [Σημ.: ο επιθετικός προσδιορισμός “θερινών” εξυπακούεται, δεδομένου ότι υπάρχουν και οι αντίστοιχοι χειμερινοί, με τους οποίους επιφυλασσόμαστε να ασχοληθούμε κατά την περίοδο διεξαγωγής τους].

Β. Ολυμπιακοί και Παραολυμπιακοί Αγώνες τού Τόκιο: Εμβλήματα - Σύμβολα, Ύμνοι, Όρκοι

Εικόνα 1.	Εικόνα 2.
Ύμνος Ολυμπιακών Αγώνων (ποίηση Κ. Παλαμά, σύνθεση Σπύρου Ζαμάρα)	Ύμνος Παραολυμπιακών Αγώνων (σύνθεση του Γάλλου Τιερί Νταρνί, στίχοι τού Αυστραλού Γκράχαμ Κόννορς)
Αρχαίο Πνεύμ’ αθάνατον, αγνέ πατέρα του ωραίου, του μεγάλου και τ’ αληθινού, κατέβα, φανερώσου κι άστραιψ’ εδώ πέρα στη δόξα της δικής σου γης και τ’ ουρανού. Στο δρόμο και στο πάλεμα και στο λιθάρι, στων ευγενών Αγώνων λάμψε την ορμή, και με τ’ αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι και σιδερένιο πλάσε κι αξιο το κορμί. Κάμποι, βουνά και πέλαγα φέγγουν μαζί σου σαν ένας λευκοπύφωρος μέγας ναός, και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνήτης σου, Αρχαίο Πνεύμ’ αθάνατο, κάθε λαός. Κ. Παλαμάς, Άπαντα, τόμ. 3, Μπίρη	«Πολλές οι επιτυχίες μας Σε δύσκολους καιρούς Με οδηγό την υπόσχεση Να βγούμε από το σκοτάδι Οι επιτυχίες μας ομαδικές Οι επιτυχίες μας ατομικές Άλλοι μεγάλουρνήσαμε Άλλοι είμαστε άγνωστοι Και με οδηγό το πνεύμα, φθάσαμε εδώ και φθάσαμε μαζί Ας μη λησμονούμε ότι Εκμεταλλευόμενοι την κάθε μέρα Ζώντας το κάθε λεπτό Χαράζουμε το δρόμο Αντιμετωπίζουμε την πρόκληση Στην προσπάθειά μας Να βρούμε τη σωματική δύναμη Την πνευματική δύναμη Και με οδηγό το πνεύμα, φθάσαμε εδώ και φθάσαμε μαζί Μοιραζόμαστε το όραμα Που μας εξυψώνει Και δημιουργήσαμε φίλιες Σφυρηλατημένες στη φωτιά Και με οδηγό το πνεύμα, φθάσαμε εδώ και φθάσαμε μαζί Εδώ γίναμε ένας»

Ξεκινώντας από τα εμβλήματα βλέπουμε ότι η Ολυμπιακή σημαία (το σύμβολο των Ολυμπιακών Αγώνων) έχει πέντε συμπλεκόμενους μεταξύ τους κύκλους, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τις πέντε ηπείρους, ενώ η Παραολυμπιακή περιλαμβάνει τρεις σταγόνες, οι οποίες συμβολίζουν τρία συστατικά της ανθρωπίνης ύπαρξης την Ψυχή, το Σώμα και το Πνεύμα σε αντιστοίχιση προς το τρισυπόστατο σύνθημα των Ολυμπιακών: Citius, Altius,

Fortius (πιο γρήγορα, πιο ψηλά, πιο δυνατά).
Ως προς τους Ύμνους και τους Όρκους των Αγώνων διαπιστώνουμε, ότι το κοινό σημείο στους Ύμνους είναι το «πνεύμα», το οποίο στους μεν Ολυμπιακούς προσδιορίζεται ως γεννήτορας τού ωραίου, τού μεγάλου και τού αληθινού, στους δε Παραολυμπιακούς Αγώνες αποτελεί έξοδο από το σκοτάδι και ζωή μέσα στο φως που φωτίζει όλο τον κόσμο (εικόν. 1-2), ενώ το αντιστοίχως ζητούμενο και στους δυο Όρκους είναι η με οποιοδήποτε τρόπο μη προσβολή τής τιμιότητας σε κάθε ενέργεια προς δόξα τού αθλητισμού (εικόν.

Εικόνα 3. Όρκος Ολυμπιακών Αγώνων	Εικόνα 4. Όρκος Παραολυμπιακών Αγώνων: ΑΘΗΝΑ 2004
«Εν ονόματι όλων των αγωνιζομένων ορκίζομαι ότι θα παρουσιασθώ στους Ολυμπιακούς Αγώνες ως εννομοί αγωνιζόμενοι και σεβόμενοι τους κανονισμούς των Αγώνων και επιθυμούντες να συμμετάσχουμε σε αυτούς με φιλαθλο πνεύμα για τη δόξα του αθλητισμού και την τιμή των χωρών μας». Πιερ Ντε Κουμπερτέν. [1920-1962]	Παραολυμπιακός Όρκος «Στο όνομα όλων των αθλητών, ορκίζομαι ότι θα συμμετέχωμε σε αυτούς τους Παραολυμπιακούς Αγώνες σεβόμενοι και μένοντας πιστοί στους κανόνες που τους δίδονται, στο πλαίσιο του αληθινού φιλαθλο πνεύματος, για τη δόξα των Αγώνων και την τιμή των ομάδων μας».

3-4 [σημ. ο όρκος τής εικόνας 4 από τους Παραολυμπιακούς τού 2004 στη χώρα μας’.

Έτσι, παρά τις όποιες λεκτικές ή σημειολογικές αναθεωρήσεις/προσαρμογές/’ επικαιροποιήσεις/’ για το ντόπινγκ (2000), την ισότητα των φύλων [με σύγχρονη παρουσία και των δύο φύλων κατά την εκφώνηση των όρκων και όχι μόνο], την αλληλεγγύη κ.ά. ιδεώδη (Τόκιο 2020) καθώς και την προσθήκη νέων όρων-μηνυμάτων, όπως το μήνυμα της **συμπερίληψης** στους Παραολυμπιακούς, το νόημα τόσο του ύμνου όσο και του όρκου και στους δυο αγώνες δεν παύει να υπακούει στην αντίληψη για αφοσίωση σε ένα ιδεώδες ανώτερου τρόπου ζωής και την επιδίωξη τής τελειότητας», ενώ σε κάθε περίπτωση αυτό που έχει σημασία είναι η συμμετοχή.

Ανάλογοι είναι και οι όρκοι των κριτών και των προπονητών, η ύπαρξη των οποίων ξεκινά «από την Αρχαία Ολυμπία, όπου την πρώτη μέρα των αγώνων «γινόταν η επίσημη τελετή της ορκωμοσίας των αθλητών, των συγγενών τους, των προπονητών (γυμναστών) και των κριτών (Ελλανοδικών), μπροστά στο μεγαλοπρεπές άγαλμα του Ορκίου Διός, υποσχόμενοι ότι θα αγωνισθούν τίμια τηρώντας τους κανόνες».

Γ. Μηνύματα των Ολυμπιακών Αγώνων

Όπως όλοι γνωρίζουμε τα μηνύματα των Ολυμπιακών Αγώνων συμπυκνώνονται στις εξής διατυπώσεις:

(α) μεταλαμπάδευση της αρχικώς καθιερωμένης αντίληψης για κατάπαυση των εχθροπραξιών μεταξύ των κρατών κατά την διάρκεια τέλεσης των Ολυμπιακών Αγώνων, ως μήνυμα πλέον συναδέλφωσης και ειρηνικής συνύπαρξης των λαών, (β) ευγενής άμιλλα, (γ) αφοσίωση σε ένα ιδεώδες ανώτερου τρόπου ζωής και επιδίωξης τής τελειότητας [προσημειώθηκε], (δ) άντληση ευχαρίστησης των ανθρώπων από τη συμμετοχή τους σε μια παγκόσμια γιορτή (ε) διάπλαση του χαρακτήρα των ανθρώπων, ιδίως των νέων, που μαθαίνουν να αγωνίζονται με υπομονή και επιμονή, να θέτουν στόχους και να προσπαθούν να τους υλοποιήσουν, (ς) επίκληση, μέσω τού «Ολυμπιακού ύμνου» τού Κ. Παλαμά, προς το πνεύμα τού **αρχαίου ολυμπισμού** («ωραίο», «μεγάλο», «αληθινό») προκειμένου να φωτίσει και να κυριαρχήσει στους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Δηλαδή προς το ελληνικής έμπνευσης ολυμπιακό ιδεώδες, το οποίο προάγει τον σπάνιο συνδυασμό δυναμισμού και αγνότητας.

Βέβαια όλα εξελίσσονται, βελτιώνονται, αναπροσαρμόζονται και στο πλαίσιο αυτό ο αθλητισμός γενικώς και ειδικά οι Ολυμπιακοί και οι Παραολυμπιακοί αγώνες, αφενός μεν, δημιουργούν πρότυπα τρόπου ζωής και συνύπαρξης των ανθρώπων και, αφετέρου, δεδομένης τής ύπαρξης παγκόσμιας προσοχής γι’ αυτούς, “αξιοποιούνται” για την προαγωγή κοινωνικών μηνυμάτων.

Αναφέρω, ενδεικτικά την δημιουργία τής “υπερτοπικής”- “υτέργειας” ή “διαστημικής” χώρας, αυτής των προσφύγων καθώς και τα μηνύματα τής υπέρβασης, δηλαδή της νίκης των αθλητών, διοργανωτών και κάθε άλλου συντελεστού των αγώνων απέναντι στην “μαχητική” και “πολυπρόσωπη” πανδημία. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση που με ικανοποίησε έκανε η κα Ξανθοπούλου, για τους αγώνες τού Τόκιο: «Από όλες τις Οργανωτικές Επιτροπές που έχω δουλέψει ήταν η πιο οργανωμένη... ». Επίσης δεν θα πρέπει να περάσουν απαρατήρητα ο επιμερισμός τού χρυσού μεταλλίου, η υπέρβαση της κατάπαυσης των εχθροπραξιών με ειρήνη επί του πεδίου αλλά και η απόλυτη αξιοποίηση του Ολυμπιακού Χωριού με την λήξη των αγώνων.

Όμως, όπως συμβαίνει για κάθε γεγονός, σημαντικό ή ασήμαντο, έτσι και για το σημαντικότερο από πλευράς συμμετοχών, συμβολισμών κα μηνυμάτων γεγονός τού Πλανήτη μας, δηλαδή τους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Αγώνες, υπάρχουν και τα αντίθετα σχόλια, τα οποία προφανώς δεν εκπέμπουν θετικά ή έστω ενθαρρυντικά μηνύματα. Από την μία πλευρά μέσω τής ειλικρίνειας των αθλητών σχετικά με το προσκήνιο και το παρασκήνιο του πρωταθλητισμού και, γενικότερα, με τα έξω από τα χείλη θέματα [π.χ. ψυχική υγεία των αθλητών] και από την άλλη μέσω των άμεσων σχολίων τού διεθνούς Τύπου: Μια λιτή τελετή έναρξης για τους πιο παράξενους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ασυνήθιστη, περίεργη με μπερδεμένα μηνύματα η τελετή έναρξης της μεγαλύτερης γιορτής τού αθλητισμού. Η πιο ιστορική αθλητική διοργάνωση ιδανική ευκαιρία για την προβολή των εταιρειών και την αύξηση των διαφημιστικών εσόδων, ενώ η έννοια της εμπορευματοποίησης, η οποία ήδη έχει τεθεί από το παρελθόν υπογραμμίζεται εμμέσως από τις ενέργειες ορισμένων χορηγών.

Όμως, πέραν των ενδεικτικών μηνυμάτων που προαναφέραμε, υπήρξαν και νεωτερισμοί, όπως αυτός μιας ομάδας καλλιτεχνών τής Ιαπωνίας, η οποία «μεταμόρφωσε» τις σημαίες των χωρών σε μορφές καμουράι, ώστε να αγκαλιάσουν οι άνθρωποι τόσο το Ολυμπιακό Πνεύμα όσο και τον Ιαπωνικό πολιτισμό.

Συνέχεια στο επόμενο τεύχος

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η Καταστροφή όπως την έζησα*

Του Γεωργίου Γ. Γιατράκου

Σάββατο μεσημέρι περίπου. Περνούν οι Τούρκοι από τη γειτονιά μας και μπαίνουν στη Σμύρνη. Η λύπη και ο φόβος όλων μας είναι μεγάλος. Εμείς βέβαια οι μικροί δεν είχαμε και τόση συναίσθηση. Ήμουν τότε δέκα ετών περίπου. Όλοι διπλοκλειδώθηκαν μέσα στα σπίτια τους.

Το απόγευμα ήλθε μια κουστωδία από έφιππους Τούρκους πολίτες, Κάποιος προηγείτο κρατώντας μια σημαία τουρκική και φώναζε «Γιασασίν Κεμάλ Ιον Κόρτμαν ατς καπί μπισί γιόκ γιαριντάν σόρα». Αυτά είχαν την έννοια απ' ότι θυμάμαι: «Ζήτω του Κεμάλ. Μη φοβάστε. Ανοίξτε τις πόρτες. Δεν είναι τίποτα». Βέβαια έλεγαν και άλλα, αλλά δεν μπόρεσα να καταλάβω, διότι δεν γνωρίζω τουρκικά. Την ίδια ημέρα, ή την άλλη, δεν θυμάμαι ακριβώς, πήγαμε στο σπίτι κάποιου φίλου του πατέρα μου, ο οποίος είχε αγγλική υπηκοότητα. Ήταν βέβαια γνήσιος Έλληνας και καλός πατριώτης, αλλά όπως έχω καταλάβει πολλοί Έλληνες κατόρθωναν και έπαιρναν ξένη υπηκοότητα, για να κινούνται πιο εύκολα και να μην τους πειράζουν οι Τούρκοι. Άλλος είχε αγγλική υπηκοότητα, άλλος αυστριακή, άλλος ρωσική κ.λπ.

Νομίζω ότι για αυτούς ίσχυε η ετεροδικία και μ' αυτόν τον τρόπο βοηθούσαν και τους εαυτούς τους αλλά και πολλούς άλλους Έλληνες. Στο σπίτι του φίλου του πατέρα μου που πήγαμε, λοιπόν, είδα ότι είχε αναρτημένη μια τεράστια αγγλική σημαία. Μέσα και έξω από το σπίτι του υπήρχε κόσμος. Πήγαιναν εκεί οι άνθρωποι για να σωθούν. Ήμαστε μέσα στο σπίτι ο ένας κοντά στον άλλον. Το βράδυ επίσης στρώναμε κάτω κουβέρτες και κοιμόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλον. Την Τετάρτη μας πήρε ο πατέρας μου και φύγαμε για να πάμε στο σπίτι μας, αλλά όταν βγήκαμε έξω μας πήγε μέχρις ενός ορισμένου σημείου που ήταν πολύ κοντά στο σπίτι μας κι εκείνος πήρε την αδερφή μου και την πήγε στο γαλλικό Κολλέγιο για ασφάλεια. Από συζητήσεις κατάλαβα ότι πλήρωσε ένα σεβαστό ποσό και μετά ήλθε και εκείνος σπίτι και μας είπε ότι έβαλαν φωτιά στην Αρμενιά - ήταν μια συνοικία που κατοικούσαν Αρμένιοι, γι' αυτό έβαλαν οι Τούρκοι την φωτιά και είχαν την εντύπωση, οι μεγάλοι βέβαια, ότι έβαλαν τη φωτιά οι Τούρκοι για αντίποινα και ότι η φωτιά θα εντοπιζόταν μόνο στην Αρμενιά, αλλά δυστυχώς δεν ήταν έτσι. Η φωτιά κατά το απόγευμα πλησίαζε κοντά στη γειτονιά μας, έτσι αναγκασθήκαμε να φύγουμε και να πάμε σε κάποιου κουμπάρου μας το σπίτι, που ονομαζόταν Χαρίτος. Δεν φανταζόμαστε ότι θα έφθανε μέχρις εκεί η φωτιά και αφού οι γονείς μου μάλιστα είχαν ησυχάσει ότι η αδελφή μου ήταν ασφαλής στο Κολλέγιο. Όταν πήγαμε εκεί, ήταν κι άλλοι φίλοι με τις οικογένειές τους. Είχε βραδιάσει πια και οι άνδρες κάθισαν χωριστά, το ίδιο και οι γυναίκες και συζητούσαν τα γεγονότα και αν θυμάμαι καλά, οι άνδρες είχαν ανοίξει ένα κουτί μπύρα και έπιναν.

Εμείς τα παιδιά καθόμαστε σε μια γωνιά και τους παρακολουθούσαμε, αλλά κανένας δεν κοιμήθηκε, γιατί μας διακατείχε η αγωνία τι θα γινόταν με τη φωτιά. Αργά, ήταν περασμένα μεσάνυχτα, χτύπησε η πόρτα και είδαμε έναν γείτονά μας που ονομαζόταν Νέτσος, να κρατά την αδελφή μου από το χέρι. Μας ζητούσε όλη τη νύχτα και επιτέλους κατόρθωσε να μας βρει και μας την έφερε. Το τι έγινε δεν περιγράφεται.

Η μητέρα μου γονάτισε, έπιασε τα χέρια του και τα φιλούσε. Εκείνος βέβαια τη σήκωσε. Τι λοιπόν είχε συμβεί; Όταν έφθασε η φωτιά κοντά στο Κολλέγιο, οι καλόγριες έβγαλαν έξω τα παιδιά και τους είπαν να πάει το καθένα στο σπίτι του. Όπως ήταν φυσικό η αδελφή μου πήγε σπίτι, κτύπησε την πόρτα, ήταν περίπου η ώρα που άναβαν τα φώτα, αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση. Και πως ήταν δυνατόν, αφού είχαμε φύγει. Κτύπησε μερικές φορές, και όταν κατάλαβε ότι το σπίτι ήταν κλειστό κι ότι δεν υπήρχε κανείς μέσα έβαλε τα κλάματα. Ήταν τότε 15-16 ετών. Ευτυχώς την ώρα εκείνη περνούσε ο λεβέντης εκείνος με την παιδική αγνότητα, αλλά συγχρόνως με λιονταρίσια καρδιά και τη ρώτησε γιατί κλαίει. Την καθυσήχασε και της υποσχέθηκε να την πάει στους γονείς της. Παίρνοντάς την από το χέρι γύριζε από σπίτι σε σπίτι, όπου υπέθεσε ότι θα μπορούσαμε να είμαστε και ύστερα από μεγάλη ταλαιπωρία μας βρήκε. Όταν του πρότειναν να τον κεράσουν κάτι αρνήθηκε, γιατί, όπως είπε, ήθελε να πάει να πάρει τη μητέρα του που την είχε αφήσει κάπου.

Ο Νέτσος αυτός ήταν γείτονάς μας, ένας άνδρας αρκετά ψηλός. Νομίζω ότι εργαζόταν στα καπνά κι είχε μια μητέρα παράλυτη. Είχε και άλλα αδελφια νομίζω, αλλά ήταν όλοι παντρεμένοι. Αυτός ήταν περίπου 35 ετών κι είχε ένα ανηψάκι περίπου στην ίδια ηλικία με μένα. Τον έλεγαν Πάνο και φύλαγε τη μητέρα του την ημέρα, αφού αυτός εργαζόταν. Το βράδυ ο μικρός πήγαινε στο σπίτι του και περιποιούταν τη μητέρα του ο ίδιος ο Νέτσος. Οπωσδήποτε με την πρόθυμη θέλησή του έμενε μαζί της μέχρι την ώρα του ύπνου και το πρωί πήγαινε στη δουλειά. Το καλοκαίρι σήκωνε τη μητέρα του με την καρέκλα που καθόταν, την έβγαζε έξω και της έκανε συντροφιά μέχρι την ώρα του ύπνου. Τη νύχτα δεν κοιμόταν συνεχώς, γιατί ήταν αναγκασμένος να περιποιείται την παράλυτη μητέρα του, αν χρειαζόταν κάτι. Ο άνθρωπος αυτός εσπερείτο κάθε είδους ψυχαγωγίας για χάρη της μητέρας του, αγόγγυστα. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις μόνο την άφηνε, όταν τον καλούσαν να συμβιβάσει ανθρώπους που είχαν διαφορές και χρησιμοποιούσαν βία. Αυτός με την ήπιο και πειστικό χαρακτήρα του κατόρθωνε πάντοτε να τους συμβιβάζει. Σαν σε παρέκβαση αναφέρω, ότι δύο άνδρες λογομάχησαν και συμφώνησαν να μονομαχήσουν με πιστόλια σε ορισμένο μέρος. Τον ειδοποίησαν λοιπόν εγκαίρως κι επήγε και όχι μόνο τους εμπόδισε να μονομαχήσουν αλλά και τους συμφιλίωσε και έκτοτε έγιναν αχώριστοι φίλοι. Αυτά τα

γράφω για παράδειγμα προς μίμηση. Τις πρωινές ώρες η φωτιά πλησίαζε κοντά μας κι αναγκαστήκαμε να φύγουμε, και γλιστρώντας κυριολεκτικά τη νύχτα μέσα στα σοκάκια κατορθώσαμε να φτάσουμε σε μια Εταιρεία καπνού. Αν θυμάμαι καλά, επρόκειτο για τη Γερμανική Εταιρεία Στάντερ. Εκεί μείναμε για λίγες ημέρες, έως ότου ήλθε η ειδοποίηση να πηγαίνουν στην AMERICAN TOBACCO COMPANY όσοι εργάζονταν εκεί. Εκεί μείναμε μέχρι την ημέρα που φύγαμε από τη Σμύρνη. Εν τω μεταξύ, κι ενώ κυμάτιζε μια αμερικανική σημαία, έκανε έφοδο ένα απόσπασμα στρατιωτών Τούρκων και μάζεψε όσους άντρες υπήρχαν μέσα εκτός από μερικούς που κατόρθωσαν και βγήκαν πάνω από τα κεραμίδια μέσα από κάτι καπατζέδες με γυαλί για να δίνουν φως στις σάλες των καπνών και οι οποίοι ανοιγόκλειναν. Βγήκαν με σκάλες φορητές που μάζεψαν αργότερα οι γυναίκες από κάτω και έτσι δεν έγιναν αντιληπτοί αυτοί που βγήκαν από τα κεραμίδια. Μαζί μ' αυτούς που συνέλαβαν ήταν και ο πατέρας μου. Τους κατέβασαν λοιπόν κάτω και τους έβαλαν στη γραμμή. Καταλαβαίνετε την λύπη μας και την απογοήτευσή μας. Εγώ παρακολουθούσα την σκηνή από ένα παράθυρο. Είδα λοιπόν κάποιον Τούρκο στρατιώτη να πιάνει από το μανίκι τον πατέρα μου και να του λέγει: «Σεν γκί», δηλαδή «εσύ φύγε». Πραγματικά εκείνος έφυγε. Όταν ήλθε πάνω ο πατέρας μου, μου είπε ότι παρακαλούσε τον Θεό να τον απαλλάξει από αυτήν την δοκιμασία και ότι είναι να πάθει να του τα δώσει έπειτα ο Θεός λίγα - λίγα. Ήταν πολύ ευσεβής άνθρωπος, όπως άλλωστε και οι περισσότεροι άνθρωποι την εποχή εκείνη. Πέρασε κι αυτό. Μετά από λίγες ημέρες έρχονται πάλι δύο - τρεις Τούρκοι και παίρνουν κάποιον που ονομαζόταν Αλκή. Αυτός ήταν ένας απ' αυτούς που βγήκαν στα κεραμίδια και γλίτωσε. Επειδή είχε ένα σκύλο που τον έλεγαν Κεμάλ, ασφαλώς τον είχε προδώσει ο θυρωρός της αποθήκης, ο οποίος ήταν Τούρκος.

Ύστερα από όλα αυτά οι γονείς μας κατάλαβαν ότι δεν μας προστατεύει η αμερικανική σημαία και αποφασίσαμε να πάμε στην προκουμαία να φύγουμε όπως έφευγε όλος ο κόσμος. Πήγαμε λοιπόν ένα πρωί στην προκουμαία. Ήταν παραμονή του Σταυρού. Ο πατέρας μου είχε αφήσει τα γένεια του ατημέλητα τελείως, για να δείχνει μεγαλύτερος από ότι ήταν. Την αδελφή μου την είχαμε μουζαλώσει καταλλήλως, της είχαμε φορέσει κάτι κουρελόρουχα, διότι προκειμένου να μπούμε στο πλοίο, περνούσαμε από κάτι κάγκελα που είχαν μια πόρτα και από εκεί έμπαινε ο κόσμος. Εκεί γινόταν διαλογή. Κρατούσαν τους άνδρες και ορισμένες ωραίες κοπέλλες και άφηναν τους γέρους και τα γυναικόπαιδα να φύγουν. Πολλοί ήταν μικρόσωμοι και νέοι, έκοβαν τα παντελόνια και τα έκαναν κοντά, ξύριζαν καλά τις γάμπες και το πρόσωπό για να μοιάζουν με παιδιά και πολλοί το κατόρθωναν. Ο πατέρας μου παρακαλούσε το Θεό, αν είναι για καλό να περάσουμε, αν όμως όχι, να βρεθεί κάποιο εμπόδιο. Κατά το ηλιοβασίλεμα φθάσαμε πια κοντά στην πόρτα για να περάσουμε και ξαφνικά ακούστηκε από μέσα μια φωνή: «Γιάριμ», δηλαδή «αύριο» κι έκλεισαν την πόρτα.

Ο κόσμος έφευγε και εμείς γυρίσαμε στην αποθήκη του καπνού, εκεί όπου άλλωστε μέναμε. Ήταν πολύ κοντά στην Πούντα. Σε λίγη ώρα αφ' ότου φτάσαμε εκεί, έρχεται ένας Αμερικάνος από τους εργοδότες, τον έλεγαν Άσπιλ και ζήτησε τον πατέρα μου. Πήγε ο πατέρας μου και του μίλησε τουρκικά ο εργοδότης, γιατί δεν ήξερε ελληνικά. Αφού τελείωσαν, τους συνάθροισε όλους ο πατέρας μου και τους είπε ότι το αφεντικό είπε να μη φύγει κανένας και ότι την επόμενη μέρα θα έρχονταν αραμπάδες και φρουρά από Τούρκους στρατιώτες, να μας φυλάγουν, για να μην μας πειράξεις κανείς και ότι θα φεύγαμε με ένα καράβι που ήταν εκεί φορτωμένο με καπνά της Εταιρείας. Η χαρά όλων μας δεν περιγραφόταν. Για δεύτερη φορά η παράκληση του πατέρα μου είχε εισακουσθεί. Πραγματικά την άλλη μέρα ήλθαν αραμπάδες με φρουρά τουρκική και μας πήγαν στην προκουμαία. Μας έβαλαν σε μια βενζινακάτο και μας ανέβασαν στο πλοίο. Φαίνεται ότι οι εργοδότες της Εταιρείας είχαν αντιληφθεί το γεγονός και πήγαν στο Προξενείο και απαίτησαν να γίνει αυτό που έγινε. Αφενός μεν εθεώρησαν προσβολή αυτό που έγινε και αφ' ετέρου ήθελαν να χρησιμοποιήσουν όσους τεχνίτες είχαν απομείνει στην Ελλάδα, όπως και το έκαναν.

Το καράβι μας πήγαινε στη Μυτιλήνη. Στο δρόμο η γυναίκα του Αλκή τον έκλαιγε γιατί τον είχε χάσει. Το ίδιο συνέβαινε και με κάποια θεία μου που είχε χάσει κι αυτή ξαφνικά τον άνδρα της. Η μητέρα μου τις παρηγορούσε, λέγοντάς τους ότι θα τους βρίσκαμε εκεί που θα πηγαίναμε, αλλά ούτε η ίδια βέβαια πίστευε αυτά που έλεγε. Όταν φτάσαμε στη Μυτιλήνη ήλθε τηλεγράφημα να πάει ο πατέρας μου στη Χίο και την ώρα που βγαίναμε με τη βάρκα έξω στην προκουμαία είδαμε να στέκονται ο θείος μου μαζί με τον Αλκή. Τώρα το πώς σώθηκαν, δεν έμαθα ποτέ. Όταν αποβιβάστηκαμε ήρθε κάποιος Σμυρνιός, ο Νίκος Σφακιανάκης, που είχε από παλαιότερα μεταναστεύσει στη Χίο κι είχε παντρευτεί μια εξαιρετική κοπέλα, τη Μαρίκα. Αυτός είχε συνεταιρισθεί με άλλους δύο και έβγαζαν τσιγάρα και καπνά, με τσιγαρόχαρτο του κράτους. Η Εταιρεία αυτή λεγόταν Κότη, Τσεσμελή και Σία. Ο Νίκος Σφακιανάκης λοιπόν μας πήρε αμέσως σπίτι του. Είχε ένα μικρό σπιτάκι στον καινούργιο δρόμο και εκεί είχε μαζέψει και άλλες οικογένειες. Εμείς ήμαστε τέσσερα άτομα. Αυτός είχε την μητέρα του με μια αδελφή του και το παιδί της μωρό, χήρα, κι άλλη μια αδελφή του χήρα επίσης, διότι οι άνδρες τους έμεναν στην Μικρά Ασία αφού τους συνέλαβαν οι Τούρκοι, με τέσσερα παιδιά και μέσα στη σάλα έμεναν ακόμη 3-4 οικογένειες φίλοι του, καπνεργάτες κι αυτοί.

Όλα αυτά τα γράφω σαν μνημόσυνο γι' αυτούς τους εξαιρετικούς ανθρώπους. Εμείς μείναμε εκεί επί ένα ορισμένο διάστημα, μέχρις ότου βρήκαμε ένα σπιτάκι και κατοικήσαμε σ' αυτό.

* Αναδημοσιεύεται από τη «Μικρασιατική Ηχώ», Σεπτέμβριος - Οκτώβριος 1986

Διδάσκαλοι στη ροή της ιστορίας

Άγιος Νεκτάριος, επίσκοπος Πενταπόλεως

Υπό Δρ. Φιλ.-Ιστορίας
Μαρίας - Ελευθερίας Γ. Πατράκου

Ανάστημα μεγάλο πνευματικό με ακτινοβόλο παρουσία στο χώρο της παιδείας της πατρίδας μας, ιδιαίτε-
τως της εκκλησιαστικής υπήρξεν ο Άγιος Νεκτάριος, επίσκοπος Πενταπόλεως, ο εν Αιγίνη. Γεννήθηκε στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης το 1846 και κοιμήθηκε, αφού νοσηλεύ-
θηκε ως άπορος ασθενής σ' ένα δωμάτιο του Αρεταίειου Νοσοκομείου στις 8 Νοεμβρίου του 1920. Ξεκίνησε τη ζωή του ως εργαζόμενος σκληρά στην Κωνσταντινούπολη και παρακολουθώντας συγχρόνως με διάκριση το σχολείο. Στα περίπου 20 χρόνια του διορίζεται παιδονόμος στο εκεί σχολείο του Μετοχίου του Παναγίου Τάφου και σε ηλικία 22 ετών υπηρέτησε ως διδά-
σκαλος στο Λιθί της Χίου και επί μίαν δεκαετίαν, φροντίζοντας να αναδείξει τους μαθητές του χρήσιμους πολίτες.¹ Στη Νέα Μονή Χίου κείρεται μοναχός, στη συνέχεια χειροτονείται ιεροδιάκονος για να βρεθεί αργότερα κοντά στον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιο, να προσφέρει τα μέγιστα στην Εκκλησία της Αλεξανδρείας, αλλά να πέσει σύντομα θύμα συκοφαντίας και ραδιουργίας και να υποστεί διώξεις, ταλαιπωρίες, οικονομική εξαχρείωση, προσβολές, περιφρόνηση, εγκατάλειψη.

Σπούδασε Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1882 – 1885) και χειροτονήθηκε πρεσβύτερος το 1886 και Μητροπολίτης Πενταπόλεως στις 15.1.1889. Ο θεόσοφος ιεράρχης έχοντας ως πρότυπο το Χριστό, δίνει τον αληθινό προσανατολισμό του ανθρώπου, υποτάσσοντας το θέλημά του στο θείο θέλημα. «το αγαθόν εμελέτησα καθ' όλην μου την ζωήν και αυτού εραστής και εργάτης εγενόμην».² Ως υποστηρικτής της γνήσιας ορθοδόξου ελληνικής παιδείας τονίζει στους συγχρόνους του: «θρησκεία χωρίς παιδεία οδηγεί στη δεισιδαιμονία, ενώ παιδεία χωρίς θρησκεία οδηγεί στην ασέβεια και στην αθεΐα».³

Το συγγραφικό έργο του Αγίου ανυπολόγιστης αξίας. Οι θεολογικές του μελέτες με έργα δογματικά, ηθικά, κατηχητικά, διδακτικά, ποιητικά με υπογράμμιση στη συλλογή του «Θεοτοκάριον», το οποίο είναι αφιερωμένο στην Παναγία και αποτελείται από 5.000 στίχους.⁴

Ο Άγιος, επιμελείται μελέτες, όπως «Περί αληθούς και ψευδούς μορφώσεως», «Περί ελληνικής Φιλοσοφίας ως προπαιδείας εις τον Χριστιανισμόν», «Η αγωγή των παίδων και αι μητέρες», κ.α.

Ετοιμάζεται και η έκδοση των «Απάντων» του Αγίου είναι δε άξιον αναφοράς το γεγονός ότι έχει εισαχθεί και διδάσκεται στα ελληνικά Πανεπιστήμια, ο Άγιος Νεκτάριος και ειδικά στο Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με θέμα: «Ο Άγιος Νεκτάριος ως διδάσκαλος και θεολόγος», με συγκινητική ανταπόκριση των φοιτητών.⁵ Ο Άγιος Νεκτάριος εργάζεται ως διδάσκαλος και Σχολάρχης στη Ριζαρείο Εκκλησιαστική Σχολή Αθηνών από το 1894 έως το 1908 και αποτελεί ιδιαίτερη ευλογία το γεγονός ότι με το υπ' αριθμ. 312 Προεδρικό Διάταγμα της 29^{ης} Οκτωβρίου 1997 ορίσθηκε ο Άγιος ως προστάτης όλων των εκκλησιαστικών σχολείων και σχολών της χώρας.⁶ Τα βασικά χαρακτηριστικά του προσώπου του κατά το διάστημα της επί γης πνευματικής πορείας του

υπήρξαν η δαψιλής παιδεία, η ακαταπρόκλητη δια βίου μελέτη με στόχο να είναι σωστός διδάσκαλος για να ωφελήσει άλλους, η έφεση προς τον Μοναχισμό και την άσκηση, η διπλή αγάπη του προς τον Θεόν και τον άνθρωπον, η ιδιαίτερη ευλάβειά του προς το πρόσωπον της Υπεραγίας Θεοτόκου, η υπομονή στις θλίψεις και στις ταλαιπωρίες, η παραδειγματική του ταπείνωση, η απλότης και ακακία του.⁷

Επιθυμούσε να ιδρύσει «προκαταρκτικήν πρακτικήν ηθικοθρησκευτικήν σχολήν, «εν ή τα κοράσια τα φοιτώντα εν αυτή μορφούνται ηθικώς και θρησκευτικώς, και εκδιδάσκονται διάφορα βιοποριστικά χειροτεχνήματα και την οικιακήν οικονομίαν». Εάν ο Θεός ευλογήσει το έργον ημών, προτιθέμεθα αύτη η προκαταρκτική Σχολή, ν' αποβή Σχολή και ανωτέρας διδασκαλίας προς μόρφωσιν Ελληνίδων μητέρων μετά εθνικού και θρησκευτικού ζήλου, ίνα τον εαυτόν εθνικόν και θρησκευτικόν ζήλον μεταδίδωσιν εις τα εαυτών τέκνα».⁸

Εξάλλου, οι περίπου πενήντα τίτλοι μελετών του Αγίου, μαρτυρούν ότι ευ-

ρισκόμαστε προ μιας πολυμερεστάτης διανοίας, προ ενός «αξιομίμητου συνεχιστού της πατερικής μας παραδόσεως».⁹ Η διδακτική του διακονία διήρκεσε περίπου 41 ολόκληρα χρόνια με σπάνια ευρύτητα και ποικιλία. Στα παιδιά του δημοτικού Σχολείου στη Χίο, στους πιστούς της Ευβοίας και Φθιώτιδας και στα σχολεία των περιοχών αυτών ως ιεροκήρυξ, στους μαθητές της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, ως Σχολάρχης και Καθηγητής επί δεκατέσσερα χρόνια, συγχρόνως ως διδάσκαλος των ιερέων των Αθηνών σε εκκλησιαστικές συνάξεις αλλά και του λαού και τα δώδεκα τελευταία χρόνια της ζωής του (1908 – 1920), τα οποία διήλθε εν ταπεινώσει και ησυχία ως διδάσκαλος των απλοϊκών μοναχών της γυναικείας Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Αιγίνης.¹⁰

Ο Άγιος Νεκτάριος υπήρξεν υποδειγματικός διδάσκαλος και παιδαγωγός με ευρύτητα αντιλήψεων. Ίσως, δεν είναι γνωστό ότι το 2008, με πρόταση Καθηγητών Φυσικής Αγωγής, ανακηρύχθηκε ο Άγιος, ως προστάτης των Γυμναστών. Οι θέσεις του, «Περί Γυμναστικής», σε ομιλία του που εκφωνήθηκε στις 21.8.1893 στα εγκαίνια του νεοσύστατου τότε Γυμναστικού Συλλόγου Κύμης, όπου διετέλεσε Ιεροκήρυκας, είναι αξιοπρόσεκτες.¹¹

Ο Άγιος δέχεται την «σύμμετρο σωματική γυμνασία, ως αναγκαία άσκησιν». Ο σκοπός της γυμναστικής για τον Άγιο είναι «η ενίσχυσις των σωματικών δυνάμεων προς πρόθυμον ικανοποίηση των απαιτήσεων του πνεύματος».¹²

Ως Διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής φρόντισε ιδιαίτερος για τη βελτίωση της διατροφής και την άθληση των ιεροσπουδαστών. Λέγεται μάλιστα ότι καθιέρωσε το ποδόσφαιρο, ύστερα από παράκληση των σπουδαστών.¹³ Εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων που αναβίωσαν στην Ελλάδα το 1896, ο Άγιος αναγνώριζε την αναγκαιότητα της σωματικής αθλήσεως, αρκεί να γίνεται σύμμετρα και παράλληλα με την άσκηση της ψυχής.¹⁴ Οι πρωτοποριακές θέσεις του Αγίου στον τομέα αυτό μπορούν να απαντήσουν σε πολλά επίκαιρα ζητήματα και βιοηθικά διλήμματα.

Ο βίος του, η μόρφωσή του, η πολυκύμαντη ζωή του με διώξεις και συκοφαντίες δεν μείωσαν την αποδοτικότητα του και το μεγαλείον του ως υποδειγματικού Διδασκάλου.

¹ Βλ. http://lyk-aigni.att.sch.gr/AEGINA/st_nektarios.htm.

² Βλ. Άγιος Νεκτάριος ως δείκτης αληθούς προσανατολισμού του ανθρώπου, Ιερά Μονή Ταξιαρχών Πηλίου, σ. 1.

³ ο.π.,

⁴ ο.π.,

⁵ Θεόδωρος Ζήσης, Ο Άγιος Νεκτάριος ως διδάσκαλος, Θεσσαλονίκη 2000, σ. 7.

⁶ ο.π., σ. 8.

⁷ ο.π., σ. 53.

⁸ ο.π., σ. 60.

⁹ ο.π., σ. 61.

¹⁰ ο.π., σ. 88.

¹¹ Βλ. Σουλτάνα Γ. Λουκά, Περιοδικόν «Ορθόδοξος Λόγος», Σάββατο 29 Αυγούστου 2009, σ. 1, όπου υποσημείωση 1 και 2, σ. 5.

¹² Βλ. Θεόδωρος Ζήσης, ο.π., σ. 143.

¹³ Βλ. Σουλτάνα Γ. Λουκά, ο.π., σελ. 2.

¹⁴ ο.π.,

ΜΗΝ ΚΡΙΝΕΤΕ ΙΝΑ ΜΗ ΚΡΙΘΗΤΕ

Γράφει ο κ. Αναστ. Ι. Τριπολίτης, Ιατρός - Αγγειοχειρουργός και πρ. Πρόεδρος του Δ.Σ. του Νοσοκομείου

Έχει περάσει σχεδόν μια εβδομάδα από την επιστροφή μας από τη Χίο στην Αθήνα και ο «κουρνιαχτός άρχισε να κατακαθίζει», όπως θα έγραφε και ο ποιητής. Δηλαδή το μυαλό μας άρχισε να ηρμεύει και η σκέψη μας να μπαίνει στα καθημερινά!... Όμως κάποια πράγματα αργούν να ηρμεύσουν όπως π.χ. κάποιες συναντήσεις, ιδίως μεταξύ πνευματικών ανθρώπων. Μια τέτοια συνάντηση ήταν στην παρουσίαση του βιβλίου με τίτλο «Νέον Χιακόν Λειμωναρίον», την παρουσίαση του οποίου έκανε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας Χίου, Ψαρών και Οινουσών κ. Μάρκος.

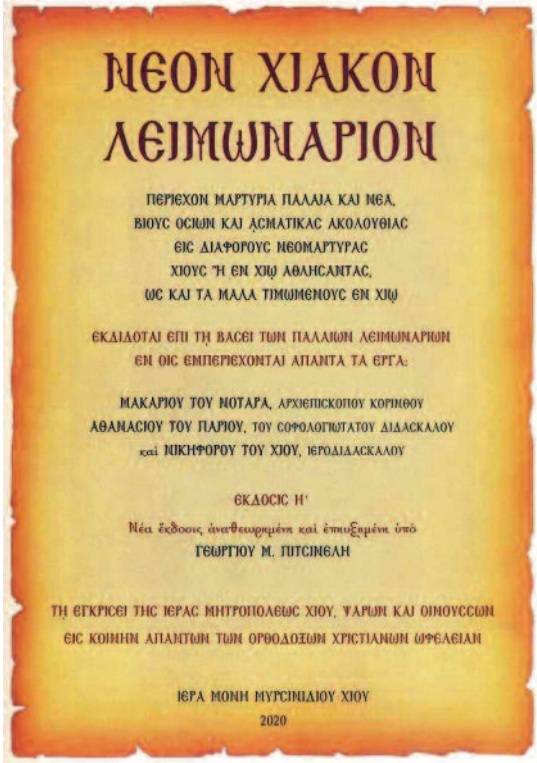
Ξεκίνησα να γράψω δυο λόγια για το εν λόγω βιβλίο και... μπερδεύτηκα. Τι να πρωτογράψω; Για την εμφάνιση ή για το περιεχόμενο, για το οποίο είμαι ο πλέον αναρμόδιος να γράψω κάτι!... Κι όμως, θα προσπαθήσω να το περιγράψω με όσο το δυνατόν λιγότερα λόγια. Ξεκινάω από τον τίτλο για να πάω μετά στην εμφάνιση και το περιεχόμενο.

Τι σημαίνει λοιπόν «λειμωναρίον» και γιατί είναι «νέον»; «Λειμωναρίον» λοιπόν, κατά τον Γ. Μπαμπινιώτη (Λεξικό για το Σχολείο και το Γραφείο, σελ. 571): «Είναι η συλλογή διδασκαλιών και ενάρετων πράξεων αγίων, μαρτύρων ή μοναχών ως λογοτ.(:)¹ είδος στο Βυζάντιο».

Τώρα, γιατί είναι «νέον»; Απλά διότι από το πρώτο(:), το εκδοθέν στη Βενετία το 1819, έχουν μεσολαβήσει άλλες έξι εκδόσεις (το σημερινό είναι 7^η έκδοση, αλλά και το βενετσιάνικο «νέον» ονομάζετο).

Αλλά, για να επανέλθουμε στο σήμερα, κρατάω στα χέρια μου ένα ΒΑΡΥ (πολύ βαρύ) βιβλίο 508 σελίδων, διαστάσεων 33,5x23,5, όταν τα συνηθισμένα βιβλία έχουν διαστάσεις 22,5x14,5, και το οποίο στη σελ. 6 γράφει (παραθέτω):

Ακολουθούν οι φωτογραφίες κάποιων εικονισμάτων και μια πανοραμική φωτογραφία της Ιεράς Μονής Μυρσινιδίου. Στην επόμενη σελίδα αναγράφεται η αφιέρωση «Στην Ιερά Μνήμη Χριστοφόρου Σερεμέλη, Αμβροσίου Μιχάλου και Χριστοφόρου Γεραζούνη», οι οποίοι (και οι τρεις) διετέλεσαν Ηγούμενοι της Ιεράς Μονής μεταξύ

των ετών 1897 έως 1994. Την επομένη σελίδα καταλαμβάνει «Ομοίotypον της σφραγίδος του Αγίου Νικηφόρου του Χίου», και τέλος μπαίνουμε στο κείμενο το οποίο προλογίζει ο Χίου, Ψαρών και Οινουσών κ. Μάρκος, και ο έχων την γενική ευθύνη της εκδόσεως κ. Γεώργιος Πιστινέλης, Δρ. Βυζαντινής Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Εντύπωση μου έκανε από τον πρόλογο του Σεβασμιωτάτου η παράγραφος στην οποία αναφέρει ότι «η χορηγία αυτής (σ.σ. της εκδόσεως) εγένετο υπό της αγιοτρόφου και ναυσικλητής² ευδρόμου πνευματικής ολκάδος της Ιεράς Μονής Μυρσινιδίου Βροντάδου».

Επειδή λοιπόν το σπίτι μου στον Βροντάδο είναι ένα από τα 3-4 σπίτια που «άπτονται» σχεδόν της Ιεράς Μονής Μυρσινιδίου, κι επειδή εκεί μεγάλωσα, διερρωτώμαι³ ποιος είναι υπεύθυνος να φροντίζει για τη συντήρηση της Μονής; «Ποιητικόν» ερώτημα, διότι – φαντάζομαι – υπεύθυνη είναι η Μητρόπολη Χίου. Είμαι σίγουρος ότι οι έχοντες την ευθύνη της Μονής (και όχι μόνο ο ταλαίπωρος ο Βικέντιος⁴), γνωρίζουν ότι... οσονούπω η Μονή καταρρέει. Οι φωτογραφίες (για όποιον δεν έχει επισκεφθεί τη Μονή) που υπάρχουν στον Χιακό Τύπο, επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές!...

Τα 1.000 αντίτυπα που κυκλοφόρησε το Λειμωναρίον, αν πωληθούν όλα (60€ πωλείται το ένα) θα συγκεντρωθούν 60.000€. Βέβαια τα μισά(:) είναι έξοδα! Άραγε θα βρεθεί κάποιος να βοηθήσει στη συντήρηση (διατήρηση) της Μονής;

Για να επανέλθω στο βιβλίο, διάβασα επιλεκτικά τον βίο και το μαρτύριο του Αγίου Μακαρίου εκ Κορίνθου (γείτονάς μου στον Βροντάδο της Χίου), του Αγίου Ισιδώρου και της Αγίας Μυρόπης, του Αγίου Ανδρέου του Αργέντη, του Αγίου Πολυδώρου και του Αγίου Μοδέστου, και άξιζε τον κόπο! Η γνώμη μου είναι ότι αυτό το βιβλίο δεν πρέπει να λείπει από καμιά βιβλιοθήκη, δεν γράφω από κανένα σπίτι, διότι τα 60€ δεν μπορεί να τα διαθέσει ο καθένας!...

Τελειώνοντας, και χωρίς να θέλω να κάνω τον έξυπνο, θα κάνω μια μικρή... σύσταση. Το βιβλίο είναι γραμμένο σε «βαριά» καθαρεύουσα! Αν ποτέ γίνει επανέκδοση, καλό θα ήταν να «απλουστευτεί» λίγο η γλώσσα(!...) διότι ο μέσος Έλληνας δεν πολυκαταλαβαίνει την άψογη καθαρεύουσα!

Θερμά συγχαρητήρια σε όσους συνέβαλαν στην έκδοση αυτού του αριστουργήματος. Εύχομαι να σας βοηθάει ο Θεός, για να διατηρείτε την Υγεία Σας.

Με Χριστιανική Αγάπη.

Υ.Γ.: Ελπίζω οι «έχοντες» (και κατέχοντες) να βοηθήσουν και την αποκατάσταση της Ιεράς Μονής Μυρσινιδίου Χίου και την απόκτηση του «Λειμωναρίου» από τις βιβλιοθήκες της Χίου.

¹ Το ερωτηματικό είναι δικό μου.

² Προσπάθησα να ερμηνεύσω αυτές τις λέξεις καταφεύγοντας στα σχετικά λεξικά (Μπαμπινιώτη) αλλά δυστυχώς απέτυχα!...

³ Η κριτική μου είναι καλοπροαίρετη και αποβλέπει στο να ευαισθητοποιήσει τους «έχοντες» να...βάλουν το χέρι στην τσέπη τους και να βοηθήσουν τη Μονή πριν να είναι πολύ αργά!...

⁴ Βικέντιος: ο μοναδικός μοναχός (εκ Ψαρών) που συνεχίζει να ζει στην Ι. Μονή!...

ΤΑ LIBERTY, ΤΑ ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΑ ΚΑΙ Ο... ΓΙΑΤΡΟΣ

Γράφει ο Αναστ. Ι. Τριπολίτης, Ιατρός και... ολίγον ναυτικός¹

Στο τελευταίο τεύχος της Εφημερίδος «Καρδάμυλα» (εφημερίδα που μου αποστέλλεται «τιμητικώς», αν και είμαι Βρονταδούσης) διαβάζω ένα ωραίο άρθρο που είναι αναδημοσίευση από το βιβλίο-ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΨΥΧΗΣ του Καπ. Γεωργίου Μαυρομάτη – τον οποίο δεν έχω την τιμή να γνωρίζω – με τίτλο: «Τα 2.751 καράβια τύπου Liberty».

Ο Καπετάν Γεώργιος Μαυρομάτης λοιπόν, περιγράφει λεπτομερώς τις συνθήκες (ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν στο φόρτε του) που ανάγκασε τους Αμερικανούς να κατασκευάσουν «αναλώσιμα» πλοία, πλοία δηλαδή που δεν θα ζούσαν και πολύ (για διαφόρους λόγους). Καλώς ή κακώς κάποια από αυτά τα πλοία, αφού με διάφορες προσθήκες έγιναν πιο ασφαλή, επέζησαν και δούλεψαν για πολλά χρόνια! Εκατό (100) από αυτά τα πλοία τα έδωσε η αμερικανική κυβέρνηση σε Έλληνες εφοπλιστές, ως πολεμική αποζημίωση, για τα πλοία τους που χάθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Σε ένα από αυτά τα πλοία, με το όνομα «ΑΚΤΗ», του αείμνηστου Νικόλα Λιβανού, έτυχε να υπηρετήσω για μικρό χρονικό διάστημα έχοντας «δάσκαλό» μου τον αείμνηστο πατέρα μου (Πλοίαρχος Ε.Ν.), ο οποίος με κουβαλούσε μαζί του για να με πείσει να μη γίνω ναυτικός (έτσι... κατέληξα γιατρός!). Στο πλοίο αυτό που έζησα για 2-3 μήνες είχαν γίνει κάποιες βελτιώσεις, είχαν αφαιρεθεί τα πολυβόλα κλπ. οπλισμός, και είχε ελαττωθεί το πλήρωμα. Αντί για 66 άνδρες που υπηρετούσαν εν καιρώ πολέμου, τέλος δεκαετίας του '50 με αρχές του '60, υπηρετούσαν περί τους 35-36, όλοι (ΜΑ ΟΛΟΙ) Έλληνες, πλην του παραμάνερα που ήταν Ιταλός².

Τα Liberty είχαν εκτόπισμα 10.500 τόνους και 5 αμπάρια, σε μερικά όμως είχε προστεθεί και 6^ο αμπάρι αφού τα έκοψαν στη μέση και τα επανένωσαν! Υπήρχαν και κάποια που ονομάζοντο «Καναδέζικα Liberty», δεν θυμάμαι όμως τη διαφορά τους από τα Αμερικανικά Liberty.

Τελειώνοντας με το Ε.Ν. (Εμπορικό Ναυτικό), επιτρέψτε μου να γράψω κάτι και για το Π.Ν. (Πολεμικό Ναυτικό – Β.Ν., Βασιλικό Ναυτικό τότε που υπηρετούσα)! Το τμήμα αυτό του κειμένου μου που ασχολείται με το Π.Ν. το αφιερώνω στον Ναύαρχο ε.α. Κωνσταντίνο Καταγά, ο οποίος στην ΕΣΤΙΑ της 22/9/2021 αναφερόμενος στην απελευθέρωση των Ψαρών γράφει κάπου για το «ανιχνευτικό ΙΕΡΑΞ». Ας μου επιτρέψουν λοιπόν οι αναγνώστες (και ο αξιότιμος φίλος μου κ. Κων/νος Καταγάς) να σημειώσω ότι το «ΙΕΡΑΞ» είναι ένα είδος πολεμικού πλοίου που ανήκει στα αντιτορπιλικά «συνοδείας». Αυτά τα πλοία τα λέγαμε στην καθομιλουμένη «θηρία», και ήταν κατά τι μικρότερα από τα αντιτορπιλικά «ανοικτής» θαλάσσης. Θυμάμαι τον «ΑΕΤΟ», τον «ΙΕΡΑΚΑ», τον «ΠΑΝΘΗΡΑ» και τον «ΛΕΟΝΤΑ» (από εκεί «πέρασα» για λίγο χρονικό διάστημα). Τα αντίστοιχα μεγαλύτερα αντιτορπιλικά ήταν τα: «ΝΙΚΗ», «ΔΟΞΑ» κ.α.

Εμπλοκές με τους Τούρκους δεν θυμάμαι, θυμάμαι όμως ασθενή με «οξεία χειρουργική κοιλία» (περιτονίτιδα), τον οποίον ώσπου να τον παραλάβει ελικόπτερο από τη Σαντορίνη όπου είχαμε προσορμισθεί, εμένα από την αγωνία μη μου πεθάνει άρχισαν να ασπρίζουν τα μαλλιά μου³!...

Για τη θητεία μου στο Π.Ν. μπορώ να γράφω με τις ώρες. Λόγω... ναυτικών προσόντων (προϋπηρεσία στο Ε.Ν.) και «κακού» παρελθόντος του πατέρα μου (τον είχαν κατατάξει στους ΕΑΜίτες) γύρισα (υπηρετήσα) σε όλα τα πλοία του στόλου (σχεδόν), από βοηθητικό μέχρι... θωρηκτό (!!! – αστειεύομαι). Στο «ΔΟΞΑ» έζησα περί τους 3 μήνες, κι επειδή είχα

«περίεργο» Κυβερνήτη έκανα και μερικές βάρδιες στη Γέφυρα του πλοίου, όταν υπήρχε ανάγκη (όταν κάποιους τους πείραζε η θάλασσα).

Γενικά δεν έχω παράπονο από τη ζωή μου στη θάλασσα! Βέβαια, κάπου, σε κάποιους βυθούς, ασπρίζουν τα κόκκαλα κάποιων προγόνων μου! Δεν έχω μάθει ποτέ πού ναυάγησε και πνίγηκε ο παππούς μου, ο Αναστάσης Τριπολίτης, ενώ γνωρίζω κι έχω επισκεφθεί τον τάφο του θείου μου του Μάρκου-Γιώργη Μάρκου Μενή στη Λέρο που είναι θαμμένος⁴!...

Και η ζωή συνεχίζεται. Τώρα περιμένουμε... τις φρεγάτες (και οι Τούρκοι βέβαια τον δικό τους οπλισμό)! Αδέρφια, μήπως μας... δουλεύουν; Συγχωρείστε με αλλά η μισή υφήλιος πεινάει κι η άλλη μισή πετάει στα σκουπίδια χρήσιμα πράγματα!

Χαιρετώ, ζητώντας συγγνώμη αν παραφέρθηκα (ποτέ όμως δεν ξέχασα τη μεγάλη μου αγάπη, τη ΘΑΛΑΣΣΑ).

Υ.Γ.: Ξέχασα να αναφέρω ότι ένα Liberty με το όνομα «ΕΛΛΑΣ» είναι προσδεμένο στην είσοδο του Λιμένος Πειραιώς. Αποτελεί μουσειακό δείγμα και υπάρχουν κάποιες ώρες επισκέψεων. Ο φίλος μου ο καπ. Κώστας Φράγκος μου έχει υποσχεθεί ότι θα το επισκεφθούμε μαζί!... Ίδωμεν...

¹ Αφιερώνεται στον καπ. Μαράτο Τηλέμαχο του οποίου το «κύκνειο άσμα» (ΕΣΤΙΑ, 25-26/9/2021) με συνεκίνησε για διαφόρους λόγους (ψηλά το κεφάλι καπετάνιε, θα περάσει κι αυτός ο τυφώνας!...).

² Τονίζω αυτή τη λεπτομέρεια, διότι τώρα το μεγαλύτερο μέρος του πληρώματος προέρχεται από τις... Φιλιππίνες κ.α. Οι Έλληνες είναι η μειονότητα και κυρίως οι αξιωματικοί ακόμα παραμένουν Έλληνες.

³ Δεν είναι σχήμα λόγου. Ακόμα θυμάμαι τα στοιχεία του ασθενούς και λεπτομέρειες, παρά το γεγονός ότι σήμερα δεν θυμάμαι... τι έφαγα χθες βράδυ!...

⁴ Έχω αναφερθεί στο παρελθόν στο θάνατό του, όταν «χάθηκε» υπηρετώντας στο «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ»!...

Κοινά χαρακτηριστικά στις περιπτώσεις αυτοκτονιών

Μαρία Φράγκου, Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας - Ψυχοθεραπεύτρια

Όλοι όσοι αυτοκτονούν υποφέρουν από κάποια μορφή ψυχικής διαταραχής, όπως κατάθλιψη, εξάρτηση από ουσίες ή σχιζοφρένεια. Καμία μεμονωμένη εξήγηση δεν μπορεί να σταθεί ως επαρκής αιτία για την αυτο-καταστροφική συμπεριφορά. Ωστόσο, υπάρχουν κάποια γενικά γνωρίσματα που συναντώνται πολύ συχνά και μπορούν να βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά περιστατικά αυτοκτονιών.

Πιο αναλυτικά, ας μην ξεχνάμε πως:

1) Ο κοινός στόχος των αυτοκτονιών είναι να βρεθεί μία λύση. Η αυτοκτονία δεν αποτελεί μία άσκοπη ή τυχαία πράξη. Για τους ανθρώπους που σκέφτονται να δώσουν τέλος στην ίδια τους τη ζωή, η αυτοκτονία αντιπροσωπεύει μια απάντηση σε ένα ουδάλως άλυτο πρόβλημα ή μία διέξοδο σε ένα ψυχικά αβάσταχτο δίλημμα. Είναι στην ουσία μία επιλογή που καθίσταται προτιμότερη σε σχέση με κάποιο άλλο συνδυασμό τρομερών περιστάσεων, συναισθηματικού άγχους και αναταραχής ή ανικανότητας, πράγματα τα οποία το άτομο φοβάται ακόμα περισσότερο κι από τον θάνατο.

Η έλξη της αυτοκτονίας ως δυνητικής λύσης μπορεί να αυξηθεί ανάλογα με το οικογενειακό ιστορικό μιας παρόμοιας συμπεριφοράς. Αν κάποιος άλλος τον οποίον το άτομο θαύμαζε ή νοιαζόταν έχει διαπράξει αυτοκτονία, τότε και αυτό το άτομο είναι πιο πιθανό να κάνει τα ίδια.

2) Ο κοινός σκοπός μιας αυτοκτονίας είναι η παύση της συνειδητής σκέψης. Οι άνθρωποι που διαπράττουν αυτοκτονία αναζητούν το τέλος της ενσυνείδητης εμπειρίας, η οποία για αυτούς έχει γίνει ένα ατελείωτο ρεύμα καταθλιπτικών σκέψεων, με τις οποίες έχουν αδιάκοπα εμπλακεί. Η αυτοκτονία, έτσι, προσφέρει γι’αυτούς μια μορφή λήθης.

3) Το κοινό ερέθισμα για την αυτοκτονία είναι ο αβάσταχτος ψυχολογικός πόνος. Η έκφραση αρνητικών συναισθημάτων συμπεριλαμβανομένων της ντροπής, της ενοχής, του θυμού, του φόβου και της λύτης – συχνά παίρνει τη μορφή της εγκαθίδρυσης και θεμελίωσης μιας αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς. Αυτά τα συναισθήματα, μάλιστα, μπορούν να προέρχονται από οποιοδήποτε αριθμό πηγών.

4) Αυτό που πυροδοτεί κάθε φορά μια αυτοκτονία (the stressor) είναι απωθημένες ψυχολογικές ανάγκες. Άτομα που έχουν υψηλά “standards” και υψηλές προσδοκίες είναι ιδιαίτερα ευάλωτα στον αυτοκτονικό ιδεσμό, την στιγμή που η πρόοδος προς τους στόχους τους αυτούς ξαφνικά ακυρώνεται. Άνθρωποι οι οποίοι αποδίδουν αποτυχία ή απογοήτευση στα ελαττώματά τους μπορεί να φτάσουν στο σημείο να θεωρούν τους εαυτούς τους ανάξιους, ανίκανους ή μη αγαπητούς. Επιπλέον, η οικογενειακή αναταραχή αποτελεί μια ιδιαίτερα σημαντική πηγή άγχους για τους έφηβους. Ακόμη, επαγγελματικές και διαπροσωπικές δυσκολίες συχνά προηγούνται των αυτοκτονιών ανάμεσα σε ενήλικες. Για παράδειγμα, η συχνότητα των αυτοκτονιών αυξάνεται κατά την διάρκεια περιόδων υψηλής ανεργίας.

5) Το πιο συχνά συναντόμενο συναίσθημα στην αυτοκτονία είναι η απελπισία και η ανημπόρια. Συγκεκριμένα, η απελπισία παίρνει την μορφή απαισιόδοξων προσδοκιών όσον αφορά το μέλλον, σε τέτοιο βαθμό που ακόμα και ο θυμός ή η κατάθλιψη δεν την φτάνουν σε σχέση με την πρόληψη της αυτοκτονικής συμπεριφοράς. Ο άνθρωπος που αυτοκτονεί είναι πεπεισμένος πως απολύτως τίποτα δεν μπορεί να γίνει για να βελτιώσει την κατάστασή του, ούτε και υπάρχει κάποιος να βοηθήσει.

6) Το κοινό γνωσιακό επίπεδο στην αυτοκτονία είναι η αμφιταλάντευση. Οι περισσότεροι άνθρωποι που σκέφτονται να αυτοκτονήσουν, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που τελικά σκοτώνουν τους εαυτούς τους, χαρακτηρίζονται από αμφι-ταλαντενόμενα συναισθήματα σχετικά με αυτή την απόφαση. Είναι ειλικρινείς στην επιθυμία τους να πεθάνουν, αλλά ταυτόχρονα εύχονται να μπορέσουν να βρουν ένα άλλο τρόπο ως λύση στο δίλημά τους.

7) Το πιο κοινό νοητικό επίπεδο στις αυτοκτονίες είναι ο περιορισμός. Οι αυτοκτονικές ιδέες και τα σχετικά σχέδια συχνά συνδιάζονται με ένα στενό και αυστηρό τρόπο γνωσιακής δραστηριότητας, η οποία είναι ανάλογη με την ορατότητα μέσω ενός τούνελ. Το άτομο που θέλει να αυτοκτονήσει είναι προσωρινά ανίκανο ή απρόθυμο να ενασχοληθεί με συμπεριφορές αποτελεσματικού τρόπου αντιμετώπισης προβλημάτων,και παράλληλα μπορεί να βλέπει τις επιλογές του με ακραίους όρους ή ακόμα με όρους “όλα ή τίποτα”.

8) Ένα άλλο κοινό χαρακτηριστικό στις αυτοκτονίες – από την άποψη της πράξης – είναι η διαφυγή. Η αυτοκτονία προσφέρει έναν οριστικό τρόπο απόδρασης από ανυπόφορες συνθήκες, οι οποίες συμπεριλαμβάνουν – ίσως και πρώτιστα – την οδυνηρότητα της αυτο-επίγνωσης.

9) Η κοινή διαπροσωπική πράξη στην αυτοκτονία είναι η επικοινωνία του σκοπού. Ένας από τους πιο επιζήμιους μύθους για τις αυτοκτονίες έχει να κάνει με την αντίληψη πως οι άνθρωποι που θέλουν πραγματικά να δώσουν ένα τέλος στη ζωή τους δεν κουβεντιάζουν καθόλου γι αυτό. Τα περισσότερα, όμως, άτομα που αυτοκτονούν, έχουν μιλήσει σε άλλους ανθρώπους για τα σχέδιά τους. Πολλοί έχουν κι όλες διαπράξει πρωτότερες αυτοκτονικές απόπειρες. Ας σημειωθεί πως τουλάχιστον το ογδόντα τοις εκατό των διαπραγμένων αυτοκτονιών, περιλαμβάνουν περιπτώσεις ατόμων που έχουν εκφράσει λεκτικά ή συμπεριφοριστικά στοιχεία εκδηλωτικά των θανατηφόρων προθέσεών τους.

10) Ένα τελευταίο κοινό γνώρισμα στις αυτοκτονίες συνίσταται στην συνέπεια μακροχρόνιων τρόπων ζωής. Με άλλα λόγια, κατά την διάρκεια κρίσεων που προηγούνται των αυτοκτονικών σκέψεων, οι άνθρωποι γενικά χρησιμοποιούν τις ίδιες αντιδράσεις και τους ίδιους μηχανισμούς αντιμετώπισης της ζωής τους που έχουν χρησιμοποιήσει και κατά την διάρκεια της ζωής τους. Για παράδειγμα, άτομα που έχουν αρνηθεί να ζητήσουν βοήθεια στο παρελθόν είναι πιθανό να επιμένουν στο ίδιο μοτίβο, αυξάνοντας έτσι την αίσθηση της απομόνωσής τους.

Κατά την άποψή μου, μια αυτοκτονία μπορεί πολύ εύκολα να εκληφθεί ως αδυναμία, ως βαρύ, οξύ και ακραίο ίσως παραλογισμό ή ακόμα και ως αμαρτία. Η αλήθεια είναι πως μπορεί να είναι κι έτσι. Ωστόσο, υποδηλώνει ταυτόχρονα μια απόγνωση, ένα αδιέξοδο, μια ανημπόρια, ένα πόνο, ανεκπλήρωτες φιλοδοξίες, καθώς και την έντονη και ακατάπαυστη αναζήτηση μιας λύσης μπροστά σε ένα υπαρξιακά και ψυχικά αβάσταχτο δίλημμα. Το άτομο που επιθυμεί να αυτοκτονήσει, ως επί το πλείστον, προειδοποιεί. Δεν μπλοφάρει. Ούτε ασχολείται με θεατρνισμούς. Ούτε κάνει πως κλαίγεται. Ούτε γυρεύει να είναι το κέντρο του ενδιαφέροντος. Το άτομο αυτό υποφέρει. Βρίσκεται σε απελπισία. Και προσπαθεί απεγνωσμένα από κάπου να πιαστεί. Μόνο που αυτό το “κάπου” μπορεί να μην το βρίσκει στον βαθμό που πραγματικά απαιτείται ούτε στο επίπεδο το ιδανικό για να το λυτρώσει, να το σώσει και να το απελευθερώσει από την ενδο-χαοτική του κατάσταση. Του οφείλουμε κάθε ειλικρινές και βαθύ συναίσθημα κατανόησης, ενσυναίσθησης και σεβασμού. Του οφείλουμε παντοτινή αναγνώριση του πόνου του και του καΰμού του. Όχι παραγνώριση και άγνοια όλων αυτών. Όχι αδιαφορία. Και προπαντός όχι εθελotuφλισμούς.

Σεξουαλική Παρενόχληση: Γιατί τώρα;

Δρ. ΙΛΙΑ ΘΕΟΤΟΚΑ
ΚΛΙΝΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ
Ψυχιατρική Κλινική Πανεπιστημίου Αθηνών, Αιγινήτειο Νοσοκομείο,
Πρόεδρος της Δράσης για την Ψυχική Υγεία, iliatheotoka@yahoo.gr

Σεξισμός

Η σεξουαλική παρενόχληση είναι η απόλυτη υποτίμηση της ανθρωπίνης υπόστασης: το θύμα ακινητοποιείται, σοκάρεται, ακυρώνεται, γιατί ο θύτης έχει βαθιά υποτιμήσει τα πιο προσωπικά στοιχεία της οντότητας του. Ταπεινώση, προσβολή, ενοχή, φόβος, άγχος, ψυχολογική αποδυνάμωση, αρνητική εικόνα για τον εαυτό και για το σώμα. Το θύμα υποφέρει, βιώνει μία βαθιά και βαριά τραυματική εμπειρία, η οποία συχνά να αναβιώνετε στην πορεία της ζωής του και προσπαθεί κάθε φορά να την απωθεί, για να μην υποφέρει.

Ασφαλώς, δεν είναι μόνο η σεξουαλική παράμετρος, στο θέμα της σεξουαλικής παρενόχλησης, είναι θέμα βίας και επιθετικής συμπεριφοράς . Είναι θέμα επιβολής, επίδειξης ισχύος και επικράτησης (ένδειξη “αρρενωπότητας” η συμπεριφορά κυριαρχίας, επικράτησης, προνόμιο των ανδρών) αλλά και θέμα ψυχολογικού χειρισμού μέσα από την ανισότητα θύτη-θύματος. Σε όλα τα παραπάνω προστίθεται και η αλαζονεία της εξουσίας: Δεν σε υπολογίζω, σου ασκώ βία, κάνω ότι θέλω στο σώμα σου, σε υποτιμώ σαν άνθρωπο, σα γυναίκα, για να κάνω αυτό που θέλω (εσύ δεν υπάρχουνεις πουθενά) και ξέρω ότι δεν θα τιμωρηθώ, γιατί εσύ δεν θα μιλήσεις, γιατί σε έχω σε τέτοιο βαθμό υποβαθμίσει, που δεν θα τολμήσεις. Όταν υποτάσσεσαι σε εκμεταλλεύομαι, όταν αντιστέκεσαι, σε τιμωρώ. Το θύμα λοιπόν μπαίνει σε μία συνθήκη lose-lose.

Σε πολλές περιπτώσεις, επέρχονται μακροχρόνιες επιπτώσεις στην προσωπική, σεξουαλική, κοινωνική, επαγγελματική ζωή. Όλα αυτά μπορεί να οδηγήσουν σε μειωμένο κίνητρο, στοχοθέτηση, επίτευξη στόχων, παραγωγικότητα.

Γιατί τώρα; Είναι διαφορετικό να μας το διηγούνται οι άλλοι και διαφορετικό να το βιώνουμε εμείς οι ίδιοι, ας παραπατήσουμε να μπορούμε στη θέση τους. Είναι πολύ προσωπικά και σύνθετα θέματα για να τα θέσουμε στην δημόσια κρίση και κριτική. Οι ψυχολόγοι αφιερώνουμε πολλές συνεδρίες προκειμένου οι ασθενείς μας να καταφέρουν να μιλήσουμε γι’ αυτό, παρότι βρίσκονται σε ένα περιβάλλον ασφάλειας, εμπιστοσύνης, προστασίας και υποστήριξης. Ντρέπονται να το ομολογήσουν και παραμένει τραυματικό μετά από πολλά χρόνια: ποιος θα τους πιστέψει, ποιος θα τους υποστηρίξει, ο σύντροφος μπορεί να φύγει και η ίδια η οικογένεια μπορεί να είναι εξίσου αδύναμη. Είμαστε καχύποπτοι και «άπιστοι Θωμάδες», συχνά δεν υπάρχει εμπιστοσύνη και σεβασμός στη θέση του άλλου, εύκολα κρίνουμε χωρίς να γνωρίζουμε.

Ο Σεξισμός βασίζεται στην άποψη ότι το ένα φύλο είναι ανώτερο του άλλου. Διάκριση, προκατάληψη που βασίζεται στο φύλο και απευθύνεται κυρίως στις γυναίκες. Ο σεξισμός κάνει τον άνθρωπο αντικείμενο, ο σεξισμός μειώνει την αποδοτικότητα, επηρεάζει την επιτέλεση του έργου, μειώνεται το αίσθημα του ανήκειν στην ομάδα. Επίσης, μειώνει την ικανοποίηση από την εργασία και επηρεάζει την ανάπτυξη ανθρώπινων σχέσεων στο χώρο της εργασίας. Μέχρι σήμερα δεν έχει επιτευχθεί ισότητα στην εργασία. Δίηθεν «άνετα» σχόλια, αγνόηση, σχόλια για το ντύσιμο και την εξωτερική εμφάνιση, σεξιστική γλώσσα του σώματος, προσβολές που μοιάζουν σαν αστεία, στερεότυπα του ρόλου «η γυναίκα σερβίρει τον καφέ», «δεν μπορεί η γυναίκα έχει παιδιά και καριέρα. Παιδιά και καριέρα δε συμβιβάζονται». Σε όλα τα παραπάνω, συχνά δεν ξέρουμε τι να απαντήσουμε. Θα πρέπει επίσης να επισημάνουμε ότι αυτού του τύπου ο σεξισμός σπανίως αναδεικνύεται, μπορεί να υπάρχει πρόθεση, μπορεί και όχι.

Τι να κάνουμε; Μην δείχνουμε ότι δεχόμαστε το χιούμορ, γελώντας η συγχωρώντας. Ρωτήστε «τι εννοείς;», εξηγήστε τι σας ενοχλεί στο σχόλιο που έκανε και πείτε ότι αυτό ενισχύει το σεξισμό. «Δεν είναι σωστό να το πεις αυτό και θα έπρεπε να το ξέρεις» είναι μια πιθανή απάντηση.

Διεκδικήστε ισότητα, εκεί που δεν ισχύει. Δεν θα πρέπει να επιτρέπουμε το φόβο να επικρατεί σε κάθε επικοινωνία. Ο πραγματικός μάνατζερ ενθαρρύνει τους υπαλλήλους του. Ο καλός μάνατζερ πρέπει να κάνει μία ενδοσκόπηση.

Κάθε χώρος εργασίας εμπλουτίζεται και επωφελείται, όταν οι εργαζόμενοι μπορούν να μιλήσουν ελεύθερα, να πουν τη γνώμη τους, να μοιραστούν τις ιδέες τους, να νιώθουν ότι μπορούν να ακουστούν. Επίσης σαν άνθρωποι δεν θα πρέπει να ξεχνάμε να είμαστε ταπεινοί,να σεβόμαστε και να εκτιμούμε κάθε άνθρωπο είτε είναι ιεραρχικά «ανώτερος» η «κατώτερος» μας.

Δρομοκαΐτειο το μεγάλο μας ίδρυμα

Από εδώ μέσα εξαρτώνται τόσες ζωές και οι οικογένειές τους.
Από εδώ μέσα περιθάλπονται 410 ασθενείς και εργάζονται 610 άτομα διαφόρων ειδικοτήτων, γιατροί, νοσηλευτές, τραπεζοκόμοι, καθαρίστριες κλπ.
Μέσα σε 400 στρέμματα, 40 στρέμματα ελαιώνες, 10 στρέμματα κηπευτικό, 25 κτίρια τα πιά πολλά παραδοσιακά.
Σε ένα περιβάλλον παραδεισένιο που ο μεγάλος ευεργέτης Ζώρης Δρομοκαΐτης προσέφερε στην Ελλάδα το “Σωματείο μας των φίλων του Δρομοκαΐτειου” ευγνωμονεί τον άνθρωπο που χάρισε τέτοιο δώρο σε όλους εμάς τους Έλληνες.
Παρακάτω δίνουμε τον κατάλογο των ασθενών που βρίσκονται εντός του ιδρύματος και εκείνων που βρίσκονται σε διάφορους ξενώνες.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΙΝΗΣΗ ΝΟΣΗΛΕΥΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ 20-10-2021

Τμήμα	Κλίνες	Άνδρες	Γυναίκες	Σύνολο	Κενές Κλίνες	Κεν. Κλ. Βρ.Νοσ.
Βελέντζειον	35	0	0	0	0	-
Αγία Μαρκέλλα	31	15	11	26	5	5
Κουντουριώτειο	30	15	10	25	5	5
Σύγγρειο	35	19	13	32	3	3
Δάφτσειο	25	0	0	0	0	-
Βενιζέλειο	20	0	0	0	0	-
Ευεργετών	36	20	11	31	5	5
Ταρσή Ζ. Δρομοκαΐτου	28	19	13	32	4	4
Βελισσάρειον	35	0	0	0	35	-
Ελλήνων Αμερικής	30	16	17	33	3	3
Σύνολο (Α):	305	104	75	179	46	11
Γεμέλειο	40	15	24	39	1	-
Παθολογικό	10	4	10	14	4	-
Νευρολογικό	10	0	0	0	10	-
Σύνολο (Β):	60	19	34	53	7	-
Νοσοκομείο Ημέρας	25	0	0	0	25	-
Ξενώνας 50 Ατόμων	46	23	21	44	2	-
Ξενώνας 16 Ατόμων	16	6	9	15	1	-
Διαμέρισμα Κωλέττη 17						
(3ος Όροφος)	4	2	2	4	0	-
Διαμέρισμα Κωλέττη 17						
(4ος Όροφος)	4	2	1	3	1	-
Διαμέρισμα Πατέλειο						
(Ξάνθου 21)	6	4	1	5	1	-
Ξενώνας Εξαρχείων (Κωλέττη 17 -						
1ος Όροφος)	8	3	4	7	1	-

Διαμέρισμα Χαϊδαρίου						
(Ζεφύρου 23)	4	2	1	3	1	-
Διαμέρισμα Κωλέττη 17						
(5ος Όροφος)	6	4	1	5	1	-
Διαμέρισμα Κωλέττη 17						
(6ος Όροφος)	4	2	2	4	0	-
Ξενώνας Περιστερίου						
(25ης Μαρτίου 104)	15	6	7	13	2	-
Διαμέρισμα Αγίας Βαρβάρας						
(Δουσμένη 18)	5	4	0	4	1	-
Διαμέρισμα Αιγάλεω						
(Φλωρίνης 4)	4	2	1	3	1	-
Ξενώνας Μεταμόρφωσης						
(Κερκύρας 17)	15	9	6	15	0	-
Οικοτροφείο Χαλανδρίου	20	12	8	20	0	-
Ξενώνας Πετραλώνων						
(Αιολίδος 5)	15	3	9	12	3	-
Διαμέρισμα Πετραλώνων						
(4ος Όροφος)	4	2	1	3	1	-
Ξενώνας 15 Ατόμων						
(Νάζου 28 - Κάτω Πατήσια)	15	8	6	14	1	-
Διαμέρισμα Κυψέλης						
(Δοχειαρίου 6)	4	2	2	4	0	-
Σύνολο (Γ):	220	96	82	178	42	-
Γενικό Σύνολο (Α+Β+Γ):	585	219	191	410	95	11

Το σωματείο μας «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ» προσέφερε τα κάτωθι την διετία 2020-2021 προς τους ασθενείς του Δρομοκαΐτειου

Το 2020 και πριν ξεσπάσει η πανδημία covid 19 πραγματοποιήσαμε τις εξής εξόδους στην ταβέρνα Μπαϊρακτάρης.
Στις 28 Ιανουαρίου 2020 με ασθενείς από τους ξενώνες «50 ατόμων», «Όραμα» Περιστερίου και ξενώνα "Νίκη" και στις 20 Φεβρουαρίου με ασθενείς του ξενώνα «Ήλιος» Πετραλώνων
Με το ξέσπασμα της πανδημίας όμως το σωματείο μας μη μπορώντας να συνεισφέρει άμεσα στην ψυχαγωγία των ασθενών με τις ψυχαγωγικές εξόδους που προγραμματίζει με τους εκάστοτε υπευθύνους των τμημάτων και των ξενώνων σε θέατρα και ταβέρνες, λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών που επικρατούσαν προχωρήσαμε στις αντίστοιχες αντισταθμιστικές ενέργειες.
1. Αγορά 800 μασκών τις οποίες και προσφέραμε στο ίδρυμα για την κάλυψη των αναγκών τους.
2. Κατόπιν αιτήματος του ξενώνα «ΝΑΖΟΥ» προχωρήσαμε στην διαμόρφωση του ισόγειου χώρου του ξενώνα σε χώρο δημιουργικής απασχόλησης για τους ασθενείς. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να υπογραμμίσουμε την αμέριστη βοήθεια της κας Σοφίας Βακάκη, που κάλυψε εξολοκλήρου την δαπάνη για την διαμόρφωση του χώρου, με την προτροπή της κας Μαρίας Γιατίλη. Η οποία κα Γιατίλη την αγάπη της και την γενναιοδωρία της προς το σωματείο μας έχει εκδηλώσει και στο παρελθόν είτε με χορηγίες είτε με την υλοποίηση σημαντικού έργου προς τους ξενώνες. Επίσης στην διαμόρφωση του χώρου συμμετείχαν και μέλη του Δ.Σ με προσωπικές προσφορές.
3. Επίσης προσφέραμε 208 rapid test στο Δρομοκαΐτειο για την κάλυψη των αναγκών του.
4. Το 2020 και το 2021 καλύψαμε τα έξοδα μετακίνησης ασθενούς, του ξενώνα «50 Ατόμων» για τις Σχολικές εξετάσεις.
5. Τέλος προσφέραμε ένα πιεσόμετρο καρπού στο τμήμα νοσηλευτικής του Ιδρύματος.

ΔΩΡΕΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΑΣ

- Η κυρία Αντα Πίτσια προσέφερε στο σωματείο «Οι Φίλοι του Δρομοκαΐτειου Θεραπευτηρίου» το ποσό των 170 ευρώ εις μνήμη Βασιλείου Πίτσια.

- Η κυρία Εύη Τσίμπλη προσέφερε στο σωματείο «Οι Φίλοι του Δρομοκαΐτειου Θεραπευτηρίου» το ποσό των 30 ευρώ εις μνήμη Μαρίας Πλωμαρίτου.

- Ο κύριος Ντούλης Κων/νος ευρώ 50

- Η κυρία Ιωάννα Γεωργαντή ευρώ 50
- Η κυρία Σαλταφέρη Αθηνά ευρώ 50

- Η κυρία Αγγελιδάκη Ευαγγελία ευρώ 50

- Το μικροβιολογικό εργαστήριο του Δρομοκαΐτειου Θεραπευτηρίου προσέφερε το ποσό των 190 ευρώ εις μνήμη Ελευθερίας Κραβανιώτου

- Η κυρία Σόνια Κουτσή ευρώ 50

Ευχαριστούμε θερμά τους αγαπητούς δωρητές και τους ευχόμεθα κάθε καλό.

Ψ.Ν.Α. «Δρομοκαΐτειο»
Ν.Τ. "Ευεργετών"
ΤΗΛ: 2132046232
Αρ. Πρωτ. 26733/18-10-2021

Χαϊδάρι 18 Οκτωβρίου 2021

Προς
το Σωματείο
"Οι Φίλοι του Δρομοκαΐτειου"

ΘΕΜΑ : Κάλυψη εξόδων για γεύμα

Παρακαλούμε όπως καλύψετε τα έξοδα για γεύμα 16 ατόμων που θα πραγματοποιηθεί το 1ο 10ήμερο του Νοεμβρίου σε ταβέρνα της επιλογής μας στα νότια προάστια Αττικής (Ανάβυσσος). Η μεταφορά θα γίνει με ιδιωτικό λεωφορείο που θα πληρωθεί από τους συμμετέχοντες. Στην εκδρομή θα συμμετέχουν ασθενείς και προσωπικό από το Ν.Τ. "Ευεργετών".

Με εκτίμηση,

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΙΑΤΡΟΣ
Χριστίνα Πόποβιτς

Η ΕΡΓΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ
Ελισάβετ Μπράκη

ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΝ. ΠΡΩΤΟΣ

Εγκρίθηκε από
το σωματείο μας

Συντακτική Επιτροπή: Α. Σκαρβέλη Διευθύντρια (Πρόεδρος Δ.Σ.), Α. Ξενάκη, Ε. Τσίμπλη, Α. Φραγκοπούλου και αναπληρωματική Μ. Φιστέ
Υπεύθυνη Οικονομικών: Ε. Μπαρτζόγλου - Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Ανδρ. Σκαρβέλη
Επιμέλεια - Παραγωγή - Εκτύπωση: STILVOPRESS Graphic Arts

* ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ